VITRALII CULTURALE

Revistă de cultură editată de Biblioteca Judeţeană "Antim Ivireanul" Vâlcea

ANUL VIII / NR.15
2024

Biblioteca Județeană "Antim Ivireanul" Vâlcea

Manager: Conf. Univ. Dr. Remus Grigorescu

Seniori Editori:

PS Emilian Crișanul

Prof. Univ. Dr. Lavinia Coman

Dr. Ilinca Dumitrescu

Editor-Coordonator:

prof. Augustina-Sanda Constantinescu

Colectivul de redacție:

Alina Nicola

Cristiana Olteanu

Flori Lăstun

Sebastian Cîrciu

Corina Bedreagă

Grafica: Irina Luminița Grigore

Sumar

sursa foto: www.wikiart.org
Claude Monet *Vara*

Actualități 2024 - pag. 4

Omul în trecerea lui de la moarte la viață și de la boală la sănătate
Emilian Crișanul, Episcop -Vicar al Arhiepiscopiei Aradului – pag. 8

Biblioteca Națională a Franței: Biblioteca *François Mitterrand* - Cristiana Olteanu – pag.13
***De ce aş citi...?* – dr. Sultana Craia – pag.18**
***Dinu Săraru așa cum l-am cunoscut* – prof. dr. Florin Epure – pag.20**

Interviu

***Viorica Cortez* - prof. Augustina-Sanda Constantinescu - pag. 25**
***Dirijorul Aurel Poenaru* - prof. Augustina-Sanda Constantinescu - pag. 28**

Pagina Artelor

Festivalul *Tinere Talente*, ediția cu numărul 44 – *Bucuria întâlnirii cu valori certe* - Dorel Constantinescu – pag.33
***De la Râmnicu Vâlcea la Matera călător printre tinerele talente internaționale* - prof. Petruț Constantinescu – pag.37**

Evenimente în bibliotecă

***Vernisajul expoziției „Enigma. Victoria decriptării”* – Alina Nicola – pag. 42**
***Evenimente culturale deosebite* - Corina Bedreagă - pag. 44**

ACTUALITĂȚI 2024

Începând cu 27 martie 2024, Centrul Pompidou din Paris găzduiește expoziția dedicată marelui sculptor Constantin Brâncuși, aflată sub înaltul patronaj al președintelui Franței, Emmanuel Macron.

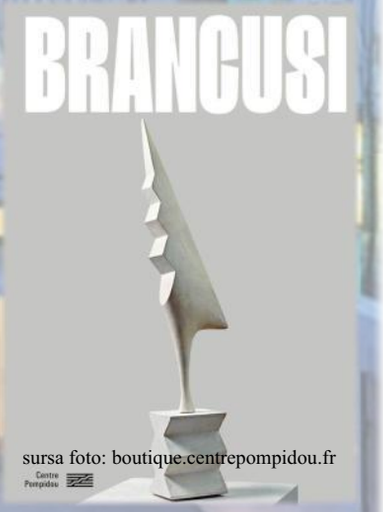
Este cea mai importantă retrospectivă dedicată lucrărilor marelui sculptor și cuprinde un număr de 120 de lucrări și documente rare: fotografii, filme și materiale de arhivă. Majoritatea exponatelor aparțin Centrului Pompidou, moștenire lăsată de sculptor statului francez, însă pentru a completa colecția au fost aduse și multe alte opere celebre realizate de Brâncuși și aflate în marile muzee ale lumii.

sursa foto: boutique.centrepompidou.fr

În deschiderea evenimentului, în prezența oficialităților și a numeroși artiști din întreaga lume, dirijorul român Cristian Măcelaru, director muzical al Orchestrei Naționale a Franței, alături de faimosul violoncelist Gautier Capuçon, a interpretat una dintre partiturile preferate ale lui Brâncuși: Erik Satie - „Gymnopédie”.

La Centrul Pompidou se află celebrul Atelier Brâncuși, recreat de către arhitectul Renzo Piano după fotografiile lui Brâncuși. Prima și singura retrospectivă dedicată celebrului sculptor român și organizată în acest edificiu a avut loc în anul 1995. Afișul de anul acesta este inspirat de afișul de la acel eveniment și are în prim plan o fotografie cu lucrarea *Muza adormită*.

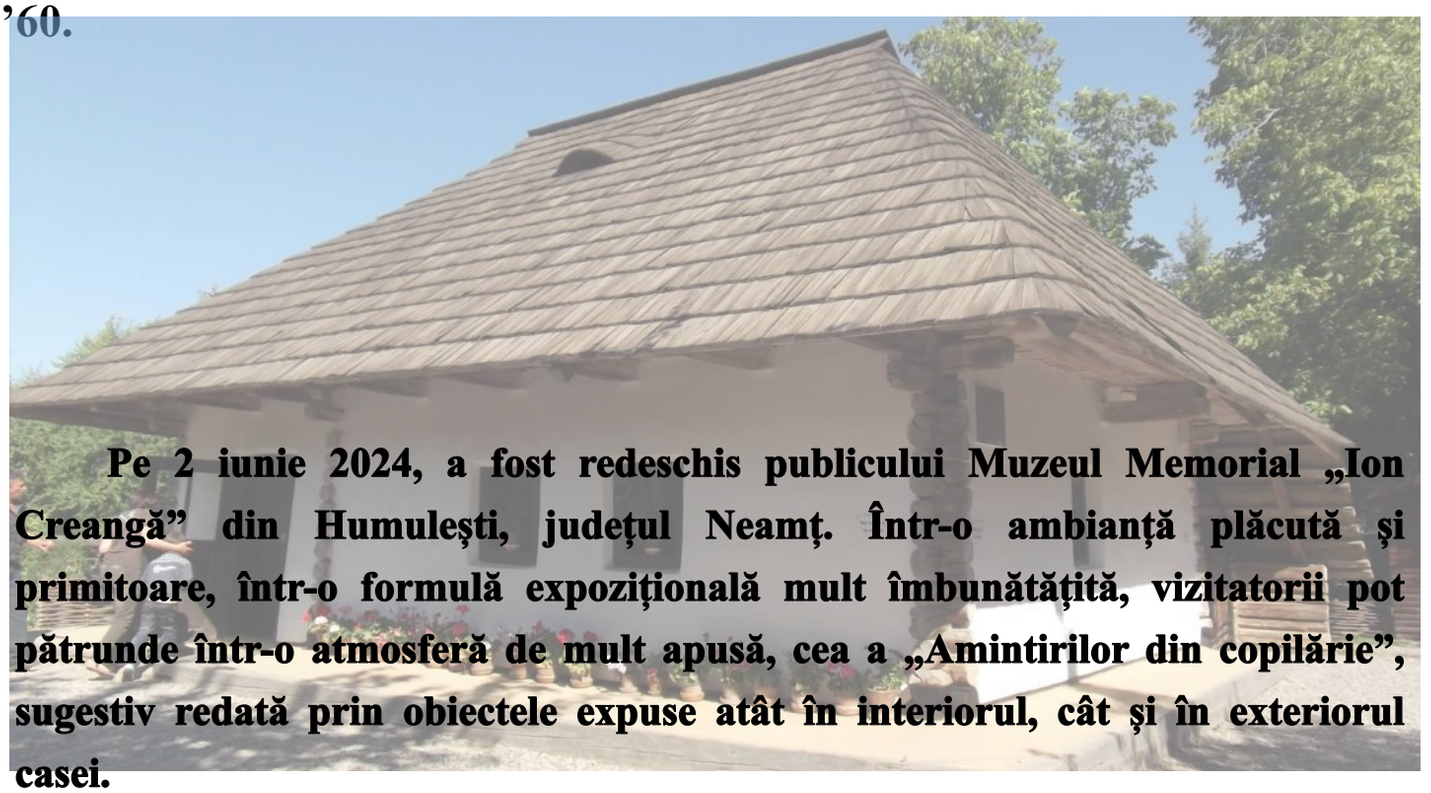
sursa foto: boutique.centrepompidou.fr

Expoziția va fi deschisă publicului larg până la 1 iulie.

În perioada 13 decembrie 2023 – 12 mai 2024, ARCUB a organizat la București, în premieră, cea mai importantă expoziție cu lucrări autentice ale celebrului artist Salvador Dali, așezate în 10 spații expoziționale și cuprinzând 170 de lucrări – sculpturi, grafică, gravuri, litografii, miniaturi și mobilier suprarealist.

Exponatele fac parte din cea mai importantă colecție privată ce conține lucrări Salvador Dali, aparținând renumitului colecționar de artă Beniamino Levi, cel care l-a și cunoscut personal pe artist în anii '60.

Pe 2 iunie 2024, a fost redeschis publicului Muzeul Memorial „Ion Creangă" din Humulești, județul Neamț. Într-o ambianță plăcută și primitoare, într-o formulă expozițională mult îmbunătățită, vizitatorii pot pătrunde într-o atmosferă de mult apusă, cea a „Amintirilor din copilărie", sugestiv redată prin obiectele expuse atât în interiorul, cât și în exteriorul casei.

Filiala Râmnicu Vâlcea a Uniunii Artiștilor Plastici din România, în parteneriat cu Primăria Municipiului Râmnicu Vâlcea și cu Editura Piatnitsa, a organizat pe 1 iunie 2024, la Galeria Artex, lansarea ediției în limba română a volumului „Ils sont fous ces Roumaines! ” („Sunt nebuni românii ăștia!”) de Christine Colonna Cesari, cunoscut autor și editor francez.

Scriitoarea, după cum mărturisește chiar ea, a părăsit Franța pentru o calitate mai bună a vieții la București. În acest volum, cu optimism și umor, ne descrie o Românie surprinzătoare, cu oameni talentați, cu peisaje fabuloase și cu tradiții care se pierd în negura vremurilor.

Cine are cea mai înaltă biserică de lemn din lume?/ Cine are cele mai vechi mine de aur din lume?/ Cine are cele mai bătrâne păduri din Europa?/ Cine are cel mai mare laser din lume?/ Cine are cea mai mare rezervație de urși bruni din Europa?... **La toate acestea și la multe alte întrebări, răspunsul autoarei este mereu același: România.**

Evenimentul s-a bucurat de prezența unui public select, impresionat de personalitatea autoarei.

În acest an, pe 8 iunie, s-au împlinit 10 ani de la întronizarea Înaltpreasfințitului Părinte Varsanufie ca Arhiepiscop al Râmnicului.

Cu acest prilej, instituția a deschis seria manifestărilor ocazionate de această sărbătoare printr-un eveniment cultural de excepție, ce a avut loc pe 4 iunie la Filarmonica „Ion Dumitrescu” din Râmnicu Vâlcea.

Concertul aniversar *Armonii și mistice poetice* s-a bucurat de participarea extraordinară a violonistului Alexandru Tomescu și a actorului Denis Hanganu, într-un regal de muzică clasică și poezie.

Cea de-a doua activitate prilejuită de aniversarea Înaltpreasfințitului Părinte Varsanufie a continuat cu lansarea volumului *Mântuiește, Bunule, sufletele noastre!* și s-a desfășurat pe 6 iunie, în Sala „Emaus” a Centrului pastoral „Sfântul Ierarh Calinic”, bucuria lecturii fiind împărtășită publicului spectator de către actorul Marius Chivu.

FID

JOI 20 IUNIE 2024, ORA 19.00, SALA LAHOVARI

Stagiunea 29

RECITAL EXTRAORDINAR DE PIAN

ILINCA DUMITRESCU

Invitat special

fagotistul **VASILE MACOVEI**

Moment aniversar - 70

„Bijuterii muzicale”

În program piese de: Robert Schumann, Frédéric Chopin, Piotr Ilici Ceaikovski, Edvard Grieg, Jean Sibelius, Isaac Albéniz, Enrique Granados, Alberto Ginastera, Astor Piazzolla, Ciprian Porumbescu, Ion Dumitrescu, Doru Popovici

*

Eveniment

Lansarea volumului **„POEZII”** de **MARIANA DUMITRESCU**

(Centenarul poetei – 1924-1967)

Ed. Grafoart, București, 2024

Pe 20 iunie a.c., Sala Lahovari a Filarmonicii “Ion Dumitrescu” din Râmnicu Vâlcea a găzduit un eveniment remarcabil, lansarea volumului „Poezii” de Mariana Dumitrescu. Pianista Ilinca Dumitrescu, fiica autoarei, a susținut un recital extraordinar. La activitate a participat și invitatul special, fagotistul Vasile Macovei. Evenimentul a avut loc în contextul celebrării a 100 de ani de la nașterea poetei (n. 1924 – d. 1967).

Invitat special:

Matei Bănică – director al Editurii „Grafoart”

Omul în trecerea lui de la moarte la viață și de la boală la sănătate

†*Emilian* CRIȘANUL
Episcop-Vicar al Arhiepiscopiei Aradului

Având în vedere că anul 2024 este în Patriarhia Română „*Anul omagial al îngrijirii bolnavilor*” și „*Anul comemorativ al Sfinților Doctori fără de arginți*”, cred că este potrivit să ne amintim despre importanța vieții, a sănătății trupești și sufletești, dar și de Sfinții din Biserica noastră, care ne ajută în păstrarea sau însănătoșirea vieții.

În fiecare An Bisericesc, în mod deosebit în *Săptămâna Patimilor* și în perioada *Pascală* (de la *Învierea Domnului* până la *Înălțarea Sa la ceruri*), Sfânta Biserică vorbește lumii despre *viață și moarte, despre boală și vindecare, păcat și împăcare, despre sănătatea sufletului și a trupului*.

Nu există dorință mai mare pentru un om decât aceea de a trăi și de a fi sănătos. Darul vieții este darul cel mai mare pe care Dumnezeu îl face unei persoane umane, pe care o cheamă de la neființă la ființă, de la neexistență la existență, iar prin răstignirea, moartea și învierea Sa din morți, Mântuitorul Iisus Hristos ne trece de la moarte la viață: „*Ziua Învierii, popoare, să ne luminăm! Paștile Domnului, ‹‹Paștile! Că din moarte la viață și de pe pământ la cer, Hristos - Dumnezeu ne-a trecut pe noi, cei ce cântăm cântare de biruință››*” (*Penticostar*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1999, p. 16).

Viața primilor oameni, Adam și Eva, a fost afectată (și, prin ei, lumea întreagă) de păcat și neascultare de Dumnezeu (cf. Facere, cap. 2 și 3); pentru aceea S-a întrupat Fiul lui Dumnezeu, *Noul Adam*, Iisus Hristos, ca prin ascultare și moarte pe Cruce să ne dăruiască posibilitatea dobândirii vieții veșnice, după cum constată și Sfântul Apostol Pavel: „*S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte pe cruce. Pentru aceea, și Dumnezeu L-a preaînălțat și I-a dăruit Lui nume, care este mai presus de orice nume; Ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești și al celor pământești și al celor dedesubt. Și să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl*” (Filipeni 2, 8-11).

Proorocii și drepții Vechiului Testament L-au cunoscut pe Mesia, Iisus Hristos, prin

revelații, nădejde și credință. Cunoașterea Fiului lui Dumnezeu, față către față și prin credință, ne spune Evanghelia că reprezintă, de fapt, viața noastră în eternitate: „*Și aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis*” (Ioan 17,3).

În schimb, contemporanii Domnului au beneficiat de mult ajutor dumnezeiesc oferit tuturor, indiferent de vârstă, etnie, gen, apartenență politică și socială. Mulți tineri înviați (cf. Luca 8:41-56; Luca 7:11-17; Ioan 11:1-45; Matei 27,52) și mulțimi nenumărate de oameni (cf. Ioan 21,25) au fost vindecate de diferite boli și neputințe: orbi, șchiopi, paralizați, demonizați, fricoși, bogați, săraci, păcătoși, fapte săvârșite de Domnul Iisus Hristos și relatate de cei patru evangheliști.

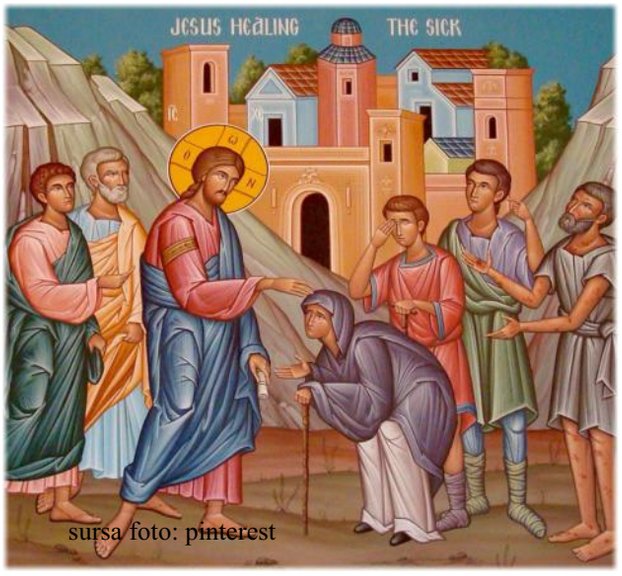
Dialogul purtat de Hristos Domnul cu cei bolnavi, cu familiile și apropiații lor, ne descoperă că boala este de multe ori o consecință a păcatelor (cf. Marcu 2,1-12). Din cauza lor se pot îmbolnăvi sufletul și trupul. De aceea, avem nevoie de medici, dar și de preoți duhovnici. Chiar Hristos Domnul ne atenționează: „*Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi. N-am venit să chem pe drepți, ci pe cei păcătoși la pocăință*” (Marcu 2,17).

Câtă bucurie să fi avut oamenii vindecați de diferite boli de către Fiul lui Dumnezeu! Mulțumirea și recunoștința lor s-a manifestat în funcție de capacitatea persoanei umane de a-și aduce aminte de binefăcător, de Cel ce a făcut minunea.

Lucrurile nu s-au schimbat, așa se întâmplă și astăzi. Cu toate că Hristos nu așteaptă recunoștință, ci să nu mai păcătuim, pentru că El știe ce are de înfăptuit în lume: „*Eu am venit ca viață să aibă și din belșug să aibă*” (Ioan 10,10).

Aminteam la început despre *Săptămâna Pătimirilor Domnului*, când privim mai atent la cele ce au însemnat suferințele, răstignirea și moartea pe Cruce a Fiului lui Dumnezeu. Lupta dintre viață și moarte, dintre bine și rău, dintre adevăr și minciună, dintre păcat și boală, este evidențiată pregnant în zilele de comemorare a *Pătimirilor Domnului*. Aceste momente sfinte sunt atât de dumnezeiesc prezentate de Evanghelistul și Apostolul iubirii, Sfântul Ioan (cf. Ioan cap. 13-19), încât ar fi bine să le citim de mai multe ori pe an, pentru a ne aduce aminte cât de mult ne iubește Dumnezeu și cât de mult a suferit pentru noi, și cât de puțin Îl iubim, Îl ascultăm și nu avem încredere în El: „*Căci Dumnezeu așa de mult a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică*” (Ioan 3, 16).

Privind *Taina Crucii* vedem cum a biruit Mântuitorul Hristos moartea, El, Care este - *Calea, Adevărul și Viața* - „cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte, viață dăruindu-le” (Troparul *Învierii*) și ce folos au primit oamenii, fiindcă: „*Mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților adormiți s-au sculat. Și ieșind din morminte, după*

sursa foto: pinterest

învierea Lui, au intrat în cetatea sfântă și s-au arătat multora" (Matei 27, 52-53).

El, „Calea, Adevărul și Viața" (Ioan 14,6), a fost răstignit, omorât și pus în mormânt. Cel prin Care „*Toate s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut*" (Ioan 1,3), Iisus Hristos Cel nemărginit, necuprins, nesfârșit, omniprezent, dar Care, după cum spunem atunci când tămâiem Sfânta Masă din Sfântul Altar: „În mormânt cu trupul, în iad cu sufletul, ca un Dumnezeu, în rai cu tâlharul și pe tron împreună cu Tatăl și cu Duhul ai fost, Hristoase, pe toate umplându-le, Cel ești necuprins" (*Liturghier*, Edit. Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2012, p. 130). Acesta este așezat în mormânt, iar noi Îi cântăm slujba *Prohodului*: „În mormânt Viață, Pus ai fost Hristoase, Și s-au spăimântat oștirile îngerești, Plecăciunea Ta cea multă preaslăvind" (*Prohodul Domnului*, Edit. Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2011, p. 8).

Este adevărat că prin Învierea din morți a Domnului a fost biruită moartea („*Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este moarte biruința ta? Unde îți este moarte boldul tău?*", I Corinteni 15,54-55), de aceea ne salutăm în perioada pascală cu mărturisirea creștină „Hristos a Înviat!", și cântăm cel mai frumos imn de bucurie și de mărturie a adevărului: „*Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte, viață dăruindu-le*" (*Penticostar*, p. 14). Moartea a fost biruită, păcatul a fost învins, însă suferința persistă în lume, ca o cale de izbăvire și de salvare pentru viață.

Arătările de după Înviere ale Mântuitorului Iisus Hristos sunt pline de semnificații duhovnicești și de folos pentru toți cei care cred și se botează în numele Lui.

Astfel, și după Înviere, Fiul Lui Dumnezeu este preocupat de vindecarea omului. Prin întâlnirea cu Femeile Mironosițe în dimineața Învierii, le vindecă pe acestea de teamă și le transmite bucuria biruinței vieții asupra morții: „*Dar pe când mergeau ele să vestească ucenicilor, iată Iisus le-a întâmpinat zicând: Bucurați-vă! Iar ele, apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui și I s-au închinat. Atunci Iisus le-a zis: Nu vă temeți*" (Matei 28, 9-10).

În aceeași zi, duminică, Iisus Hristos Cel înviat S-a arătat ucenicilor, aflați încuiați într-o casă din Ierusalim, de frica iudeilor. El le spune „*Pace vouă*" (cf. Ioan 20,19), le transmite pacea dumnezeiască, îi vindecă de teamă și de frică. Mai mult decât atât, le dăruiește acestora puterea de a ierta păcatele, de a lega și dezlega greșelile (cf. Ioan 20, 22-23).

La opt zile după Înviere, Hristos S-a arătat din nou ucenicilor, de data aceasta fiind de față

și apostolul Toma (cf. Ioan 20, 26-29). Pe Toma îl vindecă de îndoială și puținătatea credinței în faptul că El, Hristos a Înviat din morți. Așadar, Toma s-a atins de semnele suferinței, morții și Crucii și a mărturisit Învierea lui Hristos, biruința iubirii și a vieții asupra morții și a păcatului, exclamând și pentru ca noi să credem: „*Domnul meu și Dumnezeul meu*” (cf. Ioan 20,28).

Analizând atent cele două săptămâni liturgice speciale, *Săptămâna Patimilor* și cea *Luminată*, observăm legătura teologică și duhovnicească dintre ele, dintre *Vinerea Sfintelor Patimi* și *Vinerea sărbătorii Izvorul Tămăduirii*, care ne descoperă Biserica întemeiată pe Cruce și locul de vindecare a suferințelor, de iertare a păcatelor și împăcarea cu Dumnezeu, cu oamenii și cu propria conștiință.

În perioada pascală, Biserica Ortodoxă prin duminicile rânduite (*Duminica Tomii, a Mironosițelor, a Slăbănogului, a Samarinencii, a Orbului*), ne arată cât de importante sunt sănătatea și viața, credința și speranța, precum și cât de mult ne apasă boala, suferința, necredința, neascultarea și viața dezordonată.

Sfântul Evanghelist Ioan mărturisește că Fiul lui Dumnezeu a făcut multe minuni în mijlocul oamenilor care nu s-au consemnat, „*iar acestea s-au scris, ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și crezând, să aveți viață în numele Lui*” (Ioan 20,31). Sfintele Taine ale Botezului, Mirungerii, Spovedaniei, Euharistiei și Maslului (și celelalte) sunt mijloace lăsate de Iisus Hristos prin care dobândim iertarea, vindecarea și viața.

Faptele minunate săvârșite de Mântuitorul Hristos și vindecările înfăptuite în Biserica creștină l-au determinat pe Sfântul Ioan Gură de Aur să spună că: „Biserica este spitalul unde primim vindecare și nu tribunal de judecată”.

De fapt, prin expunerea de mai sus, aici am dorit să ajungem: *Biserica este loc de vindecare; Spitalul este loc de vindecare*!

De aceea, unii credincioși merg la Sfânta Biserică, la Taina Sfântului Maslu, la Moaștele Sfinților vindecători: Parascheva, Dimitrie cel Nou, Nectarie de la Eghina, Ioan Iacob de la Neamț, Grigorie Decapolitul, Luca al Crimeii, Efrem cel Nou, Ioan Rusul ș.a., pentru a afla vindecarea de diferite boli și rezolvarea altor probleme care le afectează viața.

Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Izvorul vieții, ne oferă prin Biserica Sa, dragoste, iertare și viață veșnică, iar noi trebuie să avem credință, dragoste și nădejde: „*Și rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica, și de va fi făcut păcate se vor ierta lui*” (Iacov 5,15).

Așa se întâmplă și cu viața unor persoane îmbolnăvite de păcate, de judecată, răutate, necredință și neadevăr; aceștia au nevoie stringentă de doze mai puternice de dragoste, de rugăciune, iertare și mărturisirea jertfelnică a Adevărului în Hristos și Biserica Sa, ca să

trăiască, „*Întru El era viață și viața era lumina oamenilor*” (Ioan 1,4).

Se poate spune că ne aflăm astăzi în societate, ca în poezia lui Nichifor Crainic:

„(...) Conacul e singur. Ai casei plecară.
Zăvoarele astăzi pe uși nu se pun,
Deschisă e poarta oricărui de-afară
În noaptea-nvierii tot omul e bun.

Acasă rămase bunica oloagă.
Iisus înviatul lucește-n iatac.
Bătrâna-n fotoliu, sub candeli, se roagă
Când intră năvală tâlharul buimac.

Alături e lada crezută cu-o sumă
Ce face un diavol din omul mărunt,
El strânge toporul de parcă-l sugrumă
Smucindu-l în aer sălbatic și crunt.

Bătrâna se uită la el fără frică
Cu chipu-n văpaie de candeli nimbat,
Ea crede că omul o cruce ridică
Și glasul ei cântă: ‹‹Hristos a-nviat!››(...)

Zdrobit îngenunche și geme: ‹‹Iertare,
Iertare, Iertare››, cu grai sugrumat.
Bătrâna-l privește cu-adâncă mirare,
Iar glasul ei cântă: ‹‹Hristos a-nviat!››”
(Nichifor Crainic, *Noaptea Învierii*, în volumul „Șoim peste prăpastie - versuri inedite create în temnițele Aiudului”, Edit. Roza Vânturilor, București, 1990, pp. 114-116..)

Având în vedere că omul se află pe *cale către viață*, este folositor să înțelegem că *Paștele* înseamnă „*trecere*”, trecerea de la moarte la viață, iar cei care cred în Învierea lui Hristos vor învia pentru viața veșnică.

Biblioteca Națională a Franței: Biblioteca *François Mitterrand*

sursa foto: bnf.fr

Franța, cu impresionantul său repertoriu cultural și istoric care coagulează de secole o vastă și fabuloasă diversitate, a constituit de-a lungul timpului un reper estetic și un model civilizator pentru societăți, inspirând conduite și creând orizonturi. De altfel, spiritul francez se manifestă și astăzi la fel de puternic și de iradiant și îl regăsim la fel de proaspăt și de intens atât în mentalități adânc împământenite, cât și în aspecte cotidiene.

Parisul, fermecător precum o șansonetă și irezistibil pentru generații de artiști și scriitori, este prin excelență un exemplu de asociere cosmopolită de idei și de manifestări, un Eldorado pentru creatorii și căutătorii de frumos. Grandioasele edificii cu încărcătură istorică sunt concurate de spectaculoasele biblioteci, clădiri impresionante care asigură un fundal cultural multifațetat, în care trecutul, prezentul și viitorul se conectează prin firele nevăzute ale minții omenești.

Biblioteca Regelui, prima colecție de cărți din Franța, organizată pe principiile unei biblioteci, a fost înființată în anul 1368, la Palatul Luvru, în timpul domniei lui Carol al V-lea (1364 -1380). Supranumit Carol cel înțelept, regele moștenise de la predecesorul său, regele Ioan al II-lea, 895 de copii manuscrise ale unor lucrări de etică, politică și economie traduse în limba franceză. Suveranul își încuraja consilierii să studieze volumele și să le utilizeze ca surse de inspirație pentru elaborarea programelor de guvernare. El însuși căuta în cărțile de specialitate exemple de succes în exercitarea autorității regale și modele eficiente de comportament în relațiile internaționale.

sursa foto: mediastorehouse.com.au

Cele trei încăperi alocate păstrării volumelor erau frecventate de apropiații regelui, drept pentru care suveranul a înființat o „gardă a bibliotecii”, responsabilă cu supravegherea

și administrarea manuscriselor. În anul 1369, l-a desemnat ca prim gardian și bibliotecar pe Gilles Malet, valetul și șambelanul său, și a angajat mai mulți scribi, printre care Nicholas Oresme și Raoul de Presles, pentru a transcrie texte antice, cronici, compilații religioase și enciclopedice, lucrări științifice, dar și literatură pentru delectare. A acordat un interes deosebit și selectării artiștilor angajați să decoreze volumele cu ornamente tipografice demne de o bibliotecă regală. În anul 1373, pentru a avea o evidență clară a prețioasei colecții, pasionatul bibliotecar a alcătuit un prim catalog, *Inventaire des Livres du Roy nostre Seigneure Stans au Chastel du Louvre*, în care a menționat 917 documente. Totodată, s-a preocupat fără întrerupere de îmbogățirea colecției cu manuscrise de mare interes. În anul 1380, Jean Blanchet, succesorul său, a preluat întregul inventar și a alcătuit un nou catalog conținând lista completă a titlurilor existente la moartea regelui Carol al V-lea. Catalogul și cheia bibliotecii au fost înmânate regelui Carol al VI-lea. Inventarul a fost completat pe parcursul următorilor ani de Antoine des Essarts (1411) și de Jean de Bégue (1411 și 1413). Până în 1424, se pare că fuseseră întocmite în total șase liste de inventar care cuprindeau informații detaliate despre volumele bibliotecii: incipitul, proveniența și limba în care erau scrise, domeniile de referință, stilul și formatul, descrierea ornamentelor tipografice, colofonul și starea legăturii. Erau menționate, de asemenea, informații despre numele celor care împrumutaseră manuscrise și rolul pe care îl aveau aceștia în luarea deciziilor.

sursa foto: bnf.fr

După moartea lui Carol al VI-lea (1422), John de Lancaster, Duce de Bedford (1389–1435), marele susținător al succesiunii engleze la tronul Franței, a devenit regent. Acesta a intrat în posesia manuscriselor existente în bibliotecă și le-a transferat în Anglia, în anul 1424. Carol al VII-lea nu a făcut demersuri importante pentru a recupera colecția nici în timpul vieții ducelui englez, nici după moartea acestuia. Noul rege însă

sursa foto: bnf.fr

a început constituirea unei noi colecții care a fost îmbogățită semnificativ după apariția tiparului și a universităților, dar și ca urmare a confiscărilor de carte din timpul războaielor de cucerire. În 1461, Ludovic al XII-lea și-a adus propria bibliotecă de la Blois și a adăugat-o Bibliotecii Regale, iar în anul 1534, Francisc I a contribuit la creșterea colecției aducându-și impresionantul său fond de carte. A transferat apoi toate documentele la Fontainebleau, biblioteca începând astfel un lung șir de mutări care părea că s-a încheiat în anul 1692, pe Rue Vivienne, locul în care era găzduită la momentul deschiderii ei pentru public. Între timp, deși multe volume s-au pierdut sau au fost deteriorate, Biblioteca Regală devenise cea mai mare și mai bogată colecție de cărți din lume.

În timpul Revoluției Franceze au fost confiscate numeroase biblioteci private și mănăstirești care au fost donate Bibliotecii Regale, fondul acesteia ajungând să numere peste trei sute de mii de volume. Din septembrie 1792, odată cu înființarea primei Republici Franceze, Biblioteca Regală a devenit Biblioteca Națională și a fost transferată în proprietatea statului. Din vechiul fond al lui Carol al V-lea nu au supraviețuit decât circa 150 de manuscrise, împrăștiate prin diverse biblioteci din Franța și Anglia. Câteva titluri au fost totuși recuperate datorită interesului pe care l-a avut Napoleon pentru bibliotecă. Acesta a emis un ordin de înființare a depozitului legal, prin care împuternicea Biblioteca Națională să dețină cel puțin o copie a fiecărei lucrări tipărite pe teritoriul francez, iar celelalte biblioteci publice și particulare erau obligate să-și transfere exemplarele unice către aceasta, primind în schimb alte cărți pe care Biblioteca Națională le deținea în mai multe exemplare.

Ulterior, în 1868, biblioteca a devenit Biblioteca Națională Imperială și fost mutată într-o clădire proiectată și construită de Henri Labrouste în Paris, pe Rue de Richelieu, acolo unde există și astăzi, ca sediu istoric. Biblioteca Națională a Franței (BnF) încă funcționează după principiul lui Napoleon, acela de a colecta cel puțin câte un exemplar al tuturor titlurilor publicate în Franța. Începând cu anii `70, în depozit legal se înregistrau chiar și trei kilometri de titluri noi pe an. Conform înregistrărilor, la finalul secolului al XIX-lea, biblioteca deținea aproape patru milioane de volume, iar la momentul actual, colecția sa numără peste 40 milioane de documente.

sursa foto: bnf.fr

Pentru a face față acestui flux impresionant de documente, pentru a conserva și pune în valoare un fond atât de mare, BnF și-a împărțit colecțiile și a extins spațiile de depozitare ale

cunoscutelor sale sedii istorice – Richelieu ((Manuscrise, Tipărituri și Fotografie, Arte spectacolului, Monede, Medalii și Antichități, Muzică, Hărți), Arsenal, Opéra (Muzică) și Jean-Vilar – și a creat condiții de studiu și de cercetare în conformitate cu cerințele moderne. La 14 iulie 1988, cu ocazia manifestărilor prilejuite de sărbătorirea Zilei Naționale a Franței, președintele François Mitterrand a anunțat „*construirea și dezvoltarea celei mai mari și mai moderne biblioteci din lume”*. În urma concursului internațional inițiat de președinte, proiectul unui arhitect mai puțin cunoscut la vremea aceea, Dominique Perrault, a fost selectat un an mai târziu. La 3 ianuarie 1994, Bibliothèque Nationale și Bibliothèque de France au devenit Bibliothèque Nationale de France - Biblioteca Națională a Franței.

Chiar dacă protagonistele actului cultural sunt documentele, a existat dintotdeauna o preocupare și pentru estetica spațiului în care acestea sunt păstrate. Fie că locul are o semnificație istorică, fie că este unul modern, mesajul transmis trebuie să fie foarte puternic și legat de grandoarea evocativă a culturii franceze. Noul sediu este amplasat în arondismentul 13 și servește pe deplin acestui deziderat. Dominique Perrault a proiectat, pe un teren de 7,5 hectare, patru turnuri uriașe sub forma unor cărți deschise, dispuse în careu în jurul unei grădini care măsoară 9000 m². Fiecare turn din impresionantul ansamblu are 22 de etaje în care sunt amenajate o mie două sute de locuri de studiu, în zece săli de lectură dotate cu echipamente și tehnologii adecvate. Verticalitatea celor patru construcții este pusă în valoare și de esplanada uriașă din scânduri orizontale din pin și mesteacăn. Geometria austeră și contemporană a arhitecturii este estompată totuși de fațadele vitrate în care se reflectă norii și strălucirea soarelui.

Sediul, numit după fostul președinte francez François Mitterrand, a fost deschis publicului în anul 1996 și găzduiește două biblioteci, una pentru publicul larg și alta pentru cercetători. Arhitectura, actuală de altfel, are menirea de a aduce un tribut societății salonarde franceze de altădată și se armonizează cu modernul ansamblu urban învecinat.

Biblioteca François Mitterrand dispune de peste două sute de kilometri liniari de depozite în care sunt sunt păstrate circa 20 de milioane de exemplare. Pentru a asigura o bună și rapidă circulație a documentelor, a fost instalat un sistem de telelift automatizat care măsoară 6,6 kilometri și care are capacitatea de a transporta orice carte solicitată la recepție în doar câteva minute.

Colecțiile, patrimoniale și enciclopedice, sunt destinate consultării în săli de lectură și nu au regim de împrumut la domiciliu. Biblioteca permite însă accesul la întregul fond de carte, inclusiv la colecțiile de presă, audiovizuale, hărți, albume de artă, fotografii, partituri, colecții speciale și oferă condiții optime de cercetare. Mai mult, biblioteca se ocupă de transferul pe termen scurt al unor documente din colecțiile altor biblioteci, dacă există cereri în acest sens.

Accesul la bibliotecă se face pe baza unui abonament sau a unui permis de cercetare pentru un număr limitat de zile, iar după ora 17.00, colecțiile bibliotecii pot fi consultate gratuit. Biblioteca François Mitterrand este deschisă în fiecare zi și, în afara colecțiilor propriu-zise, organizează evenimente, concerte și expoziții pe tot parcursul anului. În interiorul bibliotecii există o librărie și o cafenea, precum și spații de jocuri și de vizitare, cu acces gratuit. Biblioteca dispune și de un catalog care poate fi consultat online, precum și de numeroase resurse electronice care pot fi, de asemenea, accesate prin intermediului Internetului, pe baza permisului de bibliotecă. Tot online, se pot rezerva locuri în sălile de lectură, se pot solicita titlurile dorite sau se pot face înscrieri la diferite ateliere sau sesiuni de instruire organizate în cadrul bibliotecii.

În plus, Biblioteca BnF Gallica, cea mai importantă bibliotecă digitală disponibilă gratuit pe Internet, oferă acces, online sau la fața locului, la orice tip de documente: tipărite (cărți, publicate periodice), manuscrise, resurse sonore și iconografice, hărți și planuri. Pentru crearea acestei biblioteci digitale, s-au constituit echipe de specialiști responsabili cu completarea și îmbogățirea colecțiilor în acord cu tendințele actuale în cercetare și având scopul de a a ilustra moștenirea culturală franceză și influența ei în întreaga lume.

Indiferent de schimbările prin care a trecut, Biblioteca Națională a Franței a rămas consecventă misiunii sale „*de a colecta, cataloga, conserva, îmbogăți și comunica patrimoniul documentar național. BnF se asigură ca tot mai mulți oameni să aibă acces la colecțiile sale, atât la fața locului, cât și de la distanță, și dezvoltă cooperarea națională și internațională*.”

Spectaculozitatea Franței este cu siguranță grefată pe suportul cultural al bibliotecilor, cele care, prin misiunea lor specială, produc efecte de durată în planul mentalităţilor şi al vieţii cotidiene.

***Cristiana* OLTEANU**

De ce aş citi...?

Mai interesează azi, în epoca Netflix şi a Inteligenţei Artificiale, cineva sau ceva din alte vremuri?

Mai merită reeditate cărţi despre personalități pe care şi le amintesc doar intelectualii? Mai ales, cu puţina trecere de care se bucură aceştia acum şi aici?

Probabil că da, în măsura în care specia nu este cu totul pe cale de dispariţie, cel puţin câtă vreme nu este încă „specie protejată", căci încă se reproduce.

Şi pentru exemplarele tinere poate că merită. De vreme ce *Europenii. Trei vieți și formarea unei culturi cosmopolite în Europa secolului al XIX-lea* a lui Orlando Figes (Editura Polirom, 2021) a fost primită cu real interes, sunt simptome socio-psiho-culturale că aşa ar trebui să fie primită şi recenta apariție la Editura Grafoart, cartea Catherinei Lépront, *Clara Schumann. Viaţa la patru mâini*.

Cel puţin, cu patru decenii în urmă, când a apărut precedenta ediţie a acestei excelente traduceri datorată cunoscutei editoare şi traducătoare Sanda Râpeanu, aşa s-a întâmplat. Iar acum, precedată de *Europenii*, cartea are şansa de a fi pusă în context mai larg.

Pentru că nu este doar o biografie, nici pentru că nu este doar povestea unei femei geniale şi a celor doi geniali bărbaţi ai ei, Robert Schumann şi Johannes Brahms, ci pentru că este povestea unui secol. Iar secolul al XIX-lea nu a fost numai „secolul cel lung" (1789-1914), ci şi un foarte mare secol de cultură, un secol al Artei, pe cât a fost următorul, mai ales, unul al Ştiinţei.

Da, biografia celei mai mari pianiste a vremii este extraordinară prin exemplaritatea ei, prin ceea ce este reprezentativ esenţial pentru Romantism, este un destin care ilustrează un tip de existență greu de închipuit în alt climat.

Formaţia riguroasă impusă de un tată autoritar copilului supradotat, talentul formidabil dublat de un temperament pe măsură, singure nu explică talentul şi personalitatea acestei femei. Pentru că ea evoluează cu Europa romantică într-un secol în care europenitatea se cristalizează şi îşi defineşte valorile fundamentale.

Este prima epocă de globalizare, aşa cum a sesizat Orlando Figes. Continentul se acoperă rapid cu o reţea de căi ferate care, precum Internetul azi, dar fizic, face posibilă, mult mai intens decât pe vremea diligențelor, circulația persoanelor, a artiștilor, cărţilor, ziarelor, ideilor. Capitale, orașe-stat, stațiuni balneare – recent înflorite – văd concentrându-se un număr impresionant de intelectuali „de top", cum spunem azi, nume grele purtătoare de artă, idei, emoţii, experiențe.

Parcă niciodată în istoria continentului, ţările occidentale şi din Europa Centrală n-au produs simultan atâtea genii. Şi parcă niciodată mobilitatea lor, influențele, conexiunile,

sintezele, modelele n-au fost mai mari şi mai multe.

Iar Clara Schumann este o femeie a vremii ei. Educată pentru a străluci şi a răzbuna frustrările sociale ale tatălui – bun pedagog, dar conservator în gusturi –, ea este purtată – ca micii Mozart de tatăl lor – prin Europa şi îşi va trăi întreaga viaţă ca un cetățean cosmopolit, concertând fără frontiere.

De fapt, parcursul ei este asemănător cu al altor femei din aceeaşi specie, născută s-ar părea tocmai în climatul secolului romantic. Între ele, prietena ei, Pauline Viardot (vezi *Europenii*), sau Bettina Brentano, sau Georges Sand - care ca şi Clara suportă capriciile unui iubit genial şi suprasolicitant, Chopin în cazul acesteia –, sau Wilhelmine Schröder-Devrient. Sau Sarah Bernhardt, ultima din seria veacului. Şi multe altele, mai puţin celebre, dar la fel de cosmopolite.

Dar nu la fel de multe precum bărbaţii. Atâta literatură, atâta artă, atâta muzică, atâta geniu, în acest secol tragic şi grandios, eroic şi burghez, opulent şi mizer, răscolit de războaie şi mişcări sociale, dar cu atâta putere de invenție intelectuală, cu atâta creativitate. Cu atâta forţă a imaginației, cu atâta patos al trăirilor, cu atâta disponibilitate pentru iubiri exemplare, cu asemenea capacitate de sacrificiu în iubire.

Privind în urmă, s-ar zice că secolul a consumat atât de multă energie creatoare, în muzică mai ales – dar şi în literatură –, încât următoarelor nu le-a prea mai rămas substanță, frumusețe şi putere de invenție. Au venit vremuri mai cinice, mai tehnice, mai epuizante emoțional, dacă punem lucrurile în perspectivă.

Mai este ceva de remarcat, căci nu e cazul să rezumăm biografia Clarei. Nu o priveşte doar pe ea, dar merită observat: corespondența. Clara n-a primit decât educație muzicală. Intensiv. Literară, puţin şi târziu. Şi totuşi, cât de nuanțată îi este corespondența, cât de capabilă să transmită emoţii, câtă tonalitate, finețe, forţă în scrisorile ei. Şi nu numai ale ei. Aşa se scria rudelor, prietenilor, cunoscuților (şi s-a mai scris până la jumătatea secolului XX). Corespondența era ea însăşi, deşi cu totul involuntar, probabil, o Artă. Corespondența şi jurnalele. Încă nu se scriau jurnale cu ochii spre un potențial cititor, în vederea publicării. Totul era intim, deci sincer şi autentic, fără mistificare (şi automistificare).

Toate acestea, în afară de, practic, romanul vieții Clarei Schumann şi a lui Robert – şi în mai mică măsură, a lui Johannes –, fac din această carte o rară experienţă intelectuală. Cu o componentă documentară, dar şi ca pură sursă de plăcere estetică, dată fiind şi calitatea traducerii.

dr. *Sultana* CRAIA
Bucureşti, aprilie 2024

Dinu Săraru, așa cum l-am cunoscut

„Uitarea e binefacerea ce vrea să corupă istoria”, spunea scriitorul francez Paul Valéry. Astăzi, când despre maestrul Dinu Săraru vorbim la trecut, fiecare dintre noi rememorăm „clipa“ în care l-a cunoscut și amintirile frumoase care au rămas în urma acestei legături de suflet.

Nu pot uita nici eu acea „clipă“ a copilăriei, cînd am ajuns în grandiosul Palat al Culturii de la Râmnic (clădire ce găzduiește astăzi Judecătoria), la reuniunea extraordinară a Societății Literare “Anton Pann” (12 mai 1984), la care participau scriitorii vâlceni Valeriu Anania, Nicolae Manolescu, Doru Moțoc, Constantin Mateescu și invitați din Capitală: Dumitru Radu Popescu, președintele Uniunii Scriitorilor din România, Valeriu Râpeanu, directorul Editurii Eminescu etc. Mi-am făcut loc prin mulțime să văd mai de aproape “spectacolul” acelei întâlniri de suflet a vâlcenilor cu cei mai importanți scriitori ai momentului. Printre invitații de marcă l-am zărit pe scriitorul Dinu Săraru, director al Teatrului Mic din București, care revenea în Râmnicul său drag, după ce romanele sale se bucuraseră de mare succes. Talentul de narator înnăscut l-a ajutat să zugrăvească în mod unic fresca satului românesc, cu toate bucuriile și dramele țăranilor de la Slătioara, personajele care l-au făcut să devină celebru. Era prima dată când îl vedeam pe Dinu Săraru, despre care auzisem atâtea de la părinți, de care începusem să mă apropii lecturând creația sa literară. Am rămas profund impresionat de acel moment pe care n-am putut să-l uit toată viața.

Anii au trecut, am îmbrățișat cariera de istoric și am reușit să mă angajez ca inspector la cea mai importantă instituție culturală din județ: Direcția Județeană pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național Vâlcea. În anul 2002, organizam itinerarul cultural „Vâlcea 610”, aniversarea primei atestări documentare a județului, iar noi, câțiva tineri - istoricul Florin Epure, arhivistul Dragoș Teodorescu și teologul Gabriel Enache -, primisem nobila misiune de a alcătui un mesaj, din partea generației noastre, la acel moment al celebrării unui județ bătrân. Mica noastră creație literară trebuia să cuprindă toată bogăția acestui ținut binecuvântat de

Dumnezeu, valorile de patrimoniu cultural și personalitățile pe care le-a dat acest ținut și un îndemn pentru generația tânără, moștenitoare a acestei bogății inestimabile.

Profesorul Gh. Deaconu, directorul Direcției pentru Cultură Vâlcea, de la acea vreme, ne-a aranjat o întâlnire de suflet cu scriitorul vâlcean Dinu Săraru. Maestrul ne-a primit în casa

de oaspeți de la Arhiepiscopia Râmnicului, lângă vechea Bibliotecă. Am fost foarte emoționați și fascinați de această întâlnire memorabilă, dar care, a părut atât de scurtă. Oarecum stânjeniți, l-am întrebat pe maestru despre cariera sa de succes și despre trecutul istoric al județului. Ne-a răspuns cu răbdare la toate, iar noi am plecat inspirați pentru redactarea mesajului care a fost citit, mai apoi, în toate localitățile județului.

Aveam să-l revăd pe Maestru, în același an, în ziua de 4 septembrie, la Casa de Cultură din Slătioara, unde Fundația Națională pentru Civilizație Rurală „Niște Țărani" organiza cea de-a IV-a ediție a Festivalului internațional „Eco-Etno-Folk-Film" și să leg o prietenie cu domnia sa, care mi-a marcat destinul și care m-a onorat întotdeauna.

M-am bucurat de nenumăratele întrevederi cu maestrul, la Conacul de la Slătioara, ridicat de învățătorul Constantin C.C. Săraru, în 1930, anul "restaurației carliste", de convorbirile fascinante despre cultură și istorie, despre faptele de eroism din Războiul de Independență ale bunicului său, Constantin C. Săraru, de saga familiilor boierești - Socotenii, Lahovărești, Slăviteștii, Olănești, Pleșoienii, Puțurenii, Pârâienii, Zătrenii, Simienii -, de vătaful Ioa Popescu-Urșanu, de haiducul Nicu Munteanu, de I.G. Duca sau Valerian Urșianu, de poveștile cu tâlc despre țăranii din Slătioara, Olari, Vaideeni etc, dar și de compania doamnei Viviana Săraru, întotdeauna o gazdă desăvârșită.

Am petrecut multe clipe frumoase de-a lungul acestor ani. Am fost împreună la vernisajul expoziţiei „Sacralitatea - asimilari şi sinteze culturale în spaţiul vâlcean", de la Palatul Parlamentului din Bucureşti (28 martie 2003), pentru care instituţia noastră a primit Premiul "Gheorghe Focşa" din partea Ministerului Culturii şi Cultelor.

Nu voi putea șterge din amintire reuniunile desfășurate în pitorescul toamnelor târzii de la ctitoria potecaşilor de la Vioreşti, marea scenă a galelor de premiere ale Fundaţiei Naţionale pentru Civilizaţie Rurală „Nişte Ţărani", al cărei preşedinte fondator este Dinu Săraru. Acest valoros obiectiv de patrimoniu cultural şi-a recăpătat lumina de la începuturi, ca să dăinuie de-a lungul timpului şi să iradieze spiritualitate graţie maestrului Săraru, care s-a adăugat, alături de

strămoșii săi, în rândul ctitorilor prin susținerea efortului de consolidare, restaurare a picturii și a dotărilor necesare lăcașului de cult.

Mă număr printre laureații acestor distincții acordate în fiecare an de maestrul Săraru, cu premiul primit în anul 2014, la Vioreşti-Slătioara, pentru finalizarea cercetării istorice: „Ctitoriile lui Matei Basarab din Oltenia". Studiul științific referitor la zidirile mateine, care s-a derulat pe o perioadă de un deceniu, a fost tipărit în condiții grafice deosebite la Editura "Rao", cu sprijinul maestrului Dinu Săraru și a profesorului doctor Irinel Popescu, preşedintele Academiei de Ştiinţe Medicale a României, membru corespondent al Academiei Române, la 360 de ani de la trecerea la Domnul a marelui domnitor şi ctitor Matei Basarab care, într-o zi, va fi canonizat pentru tot ce a lăsat poporului român, după o domnie de 22 de ani.

Împreună cu preşedintele Fundației „Nişte Ţărani" am răsplătit travaliul creator al meșterilor țărani veniți din toate centrele de olărit din țară, la multe dintre edițiile Târgului Ceramicii Populare Româneşti „Cocoşul de Hurez". Maestrul Săraru a avut inspirata idee ca festivitatea de premiere a ceramiștilor să aibă loc în Sala Spătăriei a Palatului Brâncovenesc de la Hurezi, pentru faptul că măiestria modelării lutului și ornarea vaselor nu poate fi despărțită de arta picturii murale a zugravilor aduși, la poalele Builei, de Sfântul Voievod Martir Constantin Brâncoveanu. În cadrul acelor gale, arta brâncovenească şi tradiţia olăritului, ambele clasate în lista patrimoniului universal, și-au dat întâlnire în ctitoria voievodului, pentru a sărbători împreună identitatea și perenitatea acestui popor.

Direcția Județeană pentru Cultură Vâlcea și Fundația „Nişte Ţărani" au celebrat 500 de ani de la atestarea documentară a localității natale a scriitorului (3-4 septembrie 2008). În cinstea hrisovului voievodului Mihnea cel Rău, fiul lui Vlad Țepeș, care menționa pentru prima dată numele localității Slătioara, am organizat simpozionul „De la mănăstirea princiară a Craioveştilor la biserica ţărănească Vioreştii Slătioarei: trepte de spiritualitate românească şi europeană", am bătut medalia jubiliară care purta, pe avers, figura „Potecașului" de la Vioreşti și, pe revers, vechea stemă a Țării Românești am alcătuit și aprobat stema Slătioarei.

În ziua hramului Sfinţilor Brâncoveni (16 august 2007), la Mănăstirea Hurezi, am organizat manifestarea culturală şi religioasă în cadrul căreia Înaltpreasfințitul Gherasim, Arhiepiscopul Râmnicului, clerul, autorităţile judeţului şi toţi participanţii la parastasul de obşte au semnat documentul: «Memoriul pentru aducerea Sfintelor Moaşte ale voievodului martir Constantin Brâncoveanu de la Biserica „Sf. Gheorghe Nou" din Bucureşti, la ctitoria sa de la Hurezi». Această carte care purta cerința vâlcenilor păstrează și astăzi semnătura scriitorului Dinu Săraru, care ne-a onorat cu prezența sa și ne-a sprijinit în acest efort de aducerea a Sfântului Brâncoveanu acasă, la Hurezi.

Ne-am bucurat, împreună, de momentul aniversar al împlinirii a 350 ani de la zidirea Fostului Schit Bălăneşti, ctitoria mitropolitului Ştefan de la Râmești-Horezu (21 iunie 2008).

Pentru a pune în valoare această bijuterie arhitectonică, ridicată de mitropolitul Ștefan al Țării Românești, născut în acest sat, am organizat manifestări cultural-religioase la care au venit o mulțime de oameni din județ.

Am fost onorat să particip la naşterea Revistei „Clipa - magazinul actualităţii culturale româneşti", editat de Fundaţia „Nişte Ţărani" şi, mai mult, să pot prezenta cititorilor ei frumusețea ținutului vâlcean şi comorile sale, în rubrica „Timbru vâlcean". La două zile de la prezentarea oficială de la Bucureşti, a fost lansată şi la Râmnicu Vâlcea, în prezenţa maestrului Dinu Săraru şi a unui numeros public vâlcean. „Clipa", cea mai prestigioasă publicaţie culturală românească, a găzduit articolele elitei societății românești (academicieni, profesori universitari, cercetători, specialişti din toate domeniile culturale). „Trăim un moment în care personalităţile culturale nu sunt puse în valoare. Suntem jupuitori de bronz de pe statuile naţionale. „Clipa" îşi propune să fie o revistă de atitudine care să readucă respectul pentru cultură, literatură şi artă", spunea Maestrul Săraru. Am fost onorat să particip, ca senior editor la editarea acestei reviste prestigioase.

Am fost încântat să iau parte la o clipă unică a istoriei noastre contemporane, înfiinţarea Universității Ţărăneşti, la Casa de Cultură Ţărănească din Slătioara, sub auspiciile Academiei Române, prin Institutul de Sociologie "Dimitrie Gusti" şi Fundaţia „Nişte Ţărani", în prezenţa unor prestigioşi profesori universitari, sociologi, studenţi şi a unor ţărani (6 mai 2008).

Dinu Săraru a fost și rămâne un apostol al cultului închinat Vâlcii și vâlcenilor. Niciodată nu a abandonat această credință, fiind mistuit în flacăra dragostei de Râmnic..., de Slătioara..., de ținutul Vâlcii... Pe parcursul acestor ani, m-am bucurat de compania maestrului, l-am regăsit ca inițiator sau colaborator al celor mai diverse acțiuni care au pus în valoare moştenirea culturală şi creativitatea contemporană a acestui ținut scăldat de apele Oltului. Am descoperit în persoana dumnealui cel mai constant susținător al spiritualității, istoriei, patrimoniului cultural și culturii tradiționale vâlcene, ca un corolar al valorilor naționale și universale. De aceea, poate, s-a umplut de amărăciune căci, de multe ori, această zbatere nu a fost înțeleasă sau apreciată. Cu toate acestea, printre multele distincții primite, atât în țară, cât și în străinătate, se numără și acelea de „Cetățean de Onoare al județului Vâlcea" (13 februarie 2006) și „Cetățean de Onoare al municipiului Râmnicu Vâlcea" (1 februarie 2013), bine meritate pentru tot acest apostolat, de-a lungul timpului, adus culturii vâlcene și afirmării acesteia în plan național. Am fost onorat să mă aflu printre prietenii care au asistat la aceste momente de recunoaștere a faptelor bune pe care le-a făcut pentru vâlceni.

Dinu Săraru a fost un model de vitalitate creatoare și de stil de o debordantă eleganță, un lord al culturii naționale, un ctitor de zidiri de suflet și un exemplu de reușită în viață, demn de urmat. Din toate luptele vieții a ieșit biruitor și nu biruit. În tot ce a făcut s-a potrivit.

Dinu Săraru este un romancier de succes - romanele sale au făcut înconjurul lumii și au fost transpuse în capodopere cinematografice -, un gazetar cu peniţa ascuțită, un fin cronicar de artă, un carismatic realizator de emisiuni de radio şi televiziune, un performant manager de teatre, fondator şi preşedinte al unor organizaţii de prestigiu. Dinu Săraru este… „ultimul țăran din Slătioara“ care a luptat pentru identitatea tradițională românească într-o lume depersonalizată în creuzetul globalizării.

Am citit, cu mult interes, cărțile marelui romancier „Nişte ţărani'“, „Clipa'“, trilogia „Dragostea şi revoluţia'“, „Un fluture alb cu sânge pe aripi“, „Iarba vântului“, „Trilogia ţărănească“, „Crimă pentru pământ“, „Ciocoii noi cu bodyguard“, „Ultimul bal la Șarpele roșu, „Ura din ochii vulpii” , „Râmnicul meu“ și am vizionat filmele inspirate de creația sa literară.

O să rememorez mereu acele clipe minunate petrecute alături de Dinu Săraru, acele povești savuroase pline de umor și de învățăminte, acele momente unice de legătură sufletească, în acele zile de *Blagovești*enie, din fiecare an, când mergeam aproape ritualic să întâmpinăm primăvara la sfânta mănăstirea Arnota.

Maestrul era o adevărată enciclopedie a literaturii și culturii și un fin cunoscător al istoriei naționale și universale. Pot să spun că i-am făcut o mare bucurie atunci când am găsit foaia matricolă a tatălui său, la Arhivele Militare din Pitești. Din aceste documente a putut să afle data exactă și împrejurările în care a murit tatăl său, atunci când Dinu avea o vârstă fragedă. Locotenentul Constantin C.C. Săraru din comuna Slătioara (Vâlcea), Regimentul 2 Dorobanți, Compania a 11-a, Contingent 1926, născut în anul 1904, din părinții Constantin C. Săraru și Maria Bogorodița, a fost rănit la Tiraspol și a murit în ziua de 6 august 1941 în Spitalul de Campanie 4. A și primit o medalie, de la regele Mihai I pentru fiul de erou căzut pe frontul de luptă.

Ultima rugăminte, pe care n-am putut să i-o onorez era aceea de a găsi albumul veteranilor care au luptat în războiul neatârnării din 1877, printre care s-a aflat și bunicul său, Constantin C. C. Sărariu.

Maestrul Dinu Săraru a mai fost și un prieten sincer, care m-a mai mustrat uneori dar care m-a și mângâiat, un părinte care a fost acolo atunci când am avut mai multă nevoie de sprijin pentru a păși lin, dar cu pași siguri, pe calea călătoriei vieții…

Acum, la despărțire, mă rog ca drumul să-i fie cât mai ușor în călătoria spre lumea de dincolo și ca Domnul să fie milostiv cu mântuirea sufletului său.

Dumnezeu să te odihnească cu drepții și să te aibă în paza sa, Maestre !

Prof. dr. *Florin* EPURE, directorul Direcției Județene pentru Cultură Vâlcea

Interviu

Viorica Cortez, născută pe 26 decembrie 1935 în Bucium, Iași, este o mezzosoprană română de renume internațional, apreciată pentru vocea sa caldă și tehnica impecabilă. După

absolvirea Conservatorului din Iași și câștigarea concursului de canto "George Enescu", Cortez și-a început cariera internațională, debutând în 1964 la Teatrul alla Scala din Milano. Repertoriul său vast include roluri notabile precum Carmen din opera omonimă de Bizet, Azucena din „Il Trovatore" de Verdi și Dalila din „Samson și Dalila" de Saint-Saëns. A colaborat cu dirijori și regizori de renume și a performat pe scene prestigioase, inclusiv la Metropolitan Opera din New York și Opera de Stat din Viena. Recunoașterea internațională a fost consolidată prin decorarea sa cu Legiunea de Onoare, una dintre cele mai înalte distincții franceze, și cu Ordinul Național „Steaua României". Pe lângă cariera sa de succes, Viorica Cortez este o sursă de inspirație și mentor pentru tinerii artiști lirici, contribuind semnificativ la formarea noilor talente. Vocea și interpretările sale memorabile rămân o parte importantă a patrimoniului cultural mondial.

Î. Bine ați venit la Râmnicu Vâlcea, stimată și mult admirată Doamnă Viorica Cortez. Este o mare bucurie, un privilegiu pentru publicul vâlcean să vă avem la Filarmonica „Ion Dumitrescu”. Cum s-a întâmplat acest lucru și ce sentimente vă animă aflându-vă aici?

R. Trăiesc sentimente contradictorii, cumva de tristețe, dar în același timp de mare bucurie.....Legătura mea cu aceste meleaguri este mai veche și povestită pe scurt se datorează strănepoatei mele, Cătălina, care poartă numele fiicei pe care am pierdut-o și căreia îi dedic acest recital.

Micuța Cătălina trăiește la Horezu și, prin părinții ei, am luat legatura cu domnul Petruț Constantinescu, managerul Filarmonicii și așa am ajuns la acest recital.

Î. V-ați format la școala de canto a României pe care v-aș ruga să o caracterizați în câteva cuvinte.

R. Excelentă, la cea mai mare înălțime, plină de nume răsunătoare, din care amintesc doar câteva: Arta Florescu, mi-a fost profesoară, talent unic cu o cultură și cu o fantezie copleșitoare; Petre Ștefănescu Goangă, remarcabil prin finețe și rafinament; Achim Stoia și mulți alții. Georgeta Stoleriu, o profesoară desăvârșită, și mai tânăra Ruxandra Donose, care, pe lângă cariera internațională excepțională este și o profesoară la fel de excepțională. De

altfel, ea continuă împreună cu alții cursurile muzicale de masterclass pe care le-am inițiat la Tescani.

Vreau să mai subliniez și faptul că, de-a lungul anilor, toți studenții români prezenți la concursurile naționale și internaționale sunt premiați. Este încă o dovadă a calității românești la care se adaugă „Cred” și existența țării noastre, o enclavă de latinitate într-un spațiu geografic slav.

Î. Vă dedicați cu pasiune activității didactice, participați în jurii internaționale și multe altele.

R. Trebuie să vă spun că iubesc acest tineret entuzist care se dedică studiului, dornic să se perfecționeze și să se realizeze profesional. De aceea îmi place să fiu membră în jurii sau președintă, chiar dacă uneori este greu, obositor și trebuie să călătoresc mult. De fapt, tot cu gândul la tineri am înființat împreună cu soprana Aneta Pavalache, fiica maestrului Pavalache, Conscursul Internațional „George Enescu” la Paris, unde numeroși concurenți români au luat premiul I, ani la rând, nu pentru că erau români, ci pentru că erau foarte buni.

Î. Ați cântat, fără exagerare, pe toate scenele mari ale lumii, cu regizori și dirijori excepționali, cu voci celebre.

R. Întreaga mea activitate s-a desfășurat pe contract, ceea ce mi-a asigurat o mare libertate. L-am avut ca impresar pe Sandor Gorrinsky, la fel ca celebrul Nureeev și, nu mai puțin, celebra Maria Callas. Mi-au fost într-adevăr parteneri celebrități ale artei cântului: Placido Domingo, Luciano Pavarotti, Montserat Caballé, Alfredo Kraus, Franco Zeffirelli Luchino Visconti, Georges Prêtre, Jean-Claude Casadesus, Zubin Mehta, Ricardo Muti și mulți, mulți alții. Ne-am înțeles bine. Tuturor le păstrez o amintire frumoasă și multă prietenie. Ca toți oamenii mari, erau autentici, fără invidii și ranchiune.

Î. Ați abordat marile roluri ale genului, ați fost supranumită „Carmen” a secolului.

R. Deși nu mă reprezintă, am cântat Carmen cu pasiune, cu temperament și plăcere. Dirijorul Georg Jolty spunea: „C´est une Carmen naturelle”. Am iubit mai mult rolurile dramatice: Charlotte din Verther, Azucena din „Trubadurul”, Amelis....

Î. Cu ocazia Zilei Naționale a Republicii Franceze, pe 14 iulie 2021, ați primit titlul de

cavaler al Ordinului Legiunii de Onoare a Republicii Franceze.

R. Prin această înaltă distincție, statul francez mi-a recunoscut meritul de a fi apărat și reprezentat Opera Franceză în întreaga lume.

Î. Cum a fost întâlnirea cu orchestra Filarmonicii noastre, cu dirijorul Ilie Alexandru?

R. O surpriză frumoasă, un colectiv mic, dar închegat profesional, dornic să evolueze, dirijorul minunat. Am vibrat cu toții de la prima repetiție.

Î. Această longevitate, nu doar biologică, ci și artistică, pe care o trăiți, spre bucuria noastră a tuturor, este un dat? Aveți o explicație?

R. Parțial este un dat. Genele moștenite, felul frumos în care ne-au crescut părinții, pe mine și pe celelalte două surori ale mele, soprana Mioara și pianista Ștefania. La asta se adaugă munca permanentă, pregătirea mentală, viața echilibrată și respectul de sine.

Î. Cât despre cel mai frumos loc din lumea aceasta, pe care ați colindat-o?

R. Locul unde m-am născut! Iașiul, pe Dealul Cetățuii, cu maci și garofițe!

Î. Vă mulțumesc nespus de mult, Doamna Viorica Cortez!

Interviu realizat de:

prof. *Augustina-Sanda* CONSTANTINESCU

Interviu

Dirijorul AUREL POENARU

Aurel Poenaru a absolvit Liceul de Artă din Râmnicu Vâlcea în 1998. În acelaşi an devine membru al Coralei Euphonia a Filarmonicii de Stat Ion Dumitrescu din Râmnicu Vâlcea, la partida de tenor. Îşi continuă activitatea artistică în cadrul filarmonicii şi în timpul studenţiei.

Absolvent al Facultăţii de Pedagogie Muzicală din cadrul Universităţii Spiru Haret, accede treptele profesionale, activitatea sa artistică diversificându-se: membru fondator al Coralei Episcopale a Râmnicului, membru fondator al Coralei Sf. Mina, membru fondator al trupei Concerto (2011), solist pe scena Filarmonicii şi dirijor, al concertelor educative, din anul 2010. Debutul în faţa marelui public, în calitate de dirijor, şi-l face cu un repertoriu de piese religioase intitulat „Auzi Doamne glasul meu", în 2011, la Biblioteca Județeana „Antim Ivireanul". Devenind dirijorul Corului Euphonia, preocuparea continuă pentru diversificarea și aprofundarea repertoriului coral s-a materializat în concerte cu tematici deopotrivă eclectice și unificatoare.

Cu o paletă largă de abordare a genurilor muzicale, Aurel Poenaru este într-o permanentă căutare de lucrări muzicale pe care să le prezinte publicului meloman. Dedicat și implicat în activitatea de dirijor al Corului Euphonia al Filarmonicii „Ion Dumitrescu”, activează, în paralel, la Şcoala Populară de Artă din Râmnicu Vâlcea ca profesor de canto și de teoria muzicii.

CORUL EUPHONIA

Fiind considerată una din cele mai prestigioase formații corale din România, Corul Euphonia a apărut în peisajul muzical în anul 1981 sub denumirea “Arutela” și la numai un an a primit titulatura “Euphonia”, sub care se va consacra şi va câştiga aprecierile publicului şi criticilor atât din Romania, cât şi al celor din străinătate. Fondator și dirijor al Corului a fost timp de peste 35 de ani profesorul Mihail Ștefănescu.

Corul Euphonia are o contribuție consistentă la viaţa culturală a municipiului Râmnicu

Valcea, constituind în anul 1995 o veritabilă piatră de temelie în clădirea noului edificiu cultural – Filarmonica „Ion Dumitrescu”.

Repertoriul coralei numără peste 2000 de piese din creaţia românească şi universală, formaţia susţinând concerte corale a cappella şi concerte vocal – simfonice. Participând la festivaluri şi concursuri naţionale şi internaţionale, Corul Euphonia a obţinut numeroase distincţii, între care trebuie amintite: Marele Premiu la Festivalul Concurs „Ion Vidu” – Lugoj, 1984, Festivalul Internaţional „Pecs” – Ungaria 1986, Marele Premiu la Festivalul Concurs „Ioan D. Chirescu” – Constanţa, 1987, Marele Premiu al Festivalului Concurs „Iacob Mureșianu” – Blaj, 1988, Marele Premiu la Festivalul Concurs „Ciprian Porumbescu” – Suceava, 1988, Locul I la ediţiile din 1983, 1985, 1987 și 1989 la Festivalul Naţional „Cântarea României” etc.

De-a lungul timpului, Corul Euphonia a fost invitat să colaboreze cu mai multe orchestre simfonice profesioniste din ţară, între care amintim: Orchestrele Filarmonicilor din Piteşti, Bacău, Constanţa, Craiova, Ploieşti, Sibiu ș.a.

A efectuat numeroase turnee în străinătate (Franţa, Italia, Belgia, Olanda, Luxemburg, Ungaria, Germania, Austria, etc.) şi a înregistrat mai multe CD-uri în România şi în studiourile BRAS D`OR.

În prezent, Corul Euphonia se pregătește sub conducerea dirijorului Aurel Poenaru.

1. **Cum ai descoperit muzica și când ai știut că aceasta va fi profesia aleasă?**

Din copilărie ascultam diferite genuri muzicale și aveam o atracție către cântatul la diferite instrumente muzicale – pe care le aveam în casă. Am simțit o conexiune puternică cu muzica și am realizat că îmi aduce o mare bucurie să explorez lumea sunetelor. Părinții m-au înscris la Școala de Muzică încă din clasa I. Nu exista încă Liceul de Arte. Se făceau cursuri de muzică, instrument și teoria muzicii, în paralel cu orele de cultură generală, iar în timp, pasiunea mea pentru muzică s-a transformat în dorința de a o transforma în profesie, astfel că, la finalul clasei a 8-a, am dat admitere la Liceul de Arte (înființat în 1990), să-mi pot aprofunda cunoștințele și să-mi dezvolt abilitățile muzicale. Astfel, m-am întreptat către profesia de muzician, alegere care îmi aduce împlinire și satisfacție atât personală, cât și profesională.

2. **Ce te-a atras spre arta corală și dirijatul de cor?**

Arta corală și dirijatul de cor au o atracție specială pentru mine din mai multe motive. În primul rând, găsesc fascinantă modalitatea prin care multiple voci pot lucra împreună pentru a crea armonie și emoție. Arta corală – ca orice lucru desfășurat în echipă – presupune colaborare și conexiune între membrii corului și dirijor, aspect pe care îl găsesc fascinant. Este un tip aparte de comunicare - prin intermediul muzicii se realizează momente speciale, care nu pot fi egalate de o altă experiență.

Dirijatul de cor implică multă creativitate și interpretare. Dirijorul are capacitatea de a da viață unei partituri muzicale prin gesturi, exprimând emoție și intenție care, ulterior percepute

de membrii corului – sunt redate vocal în ansamblu, în așa fel încât publicul să fie beneficiarul. Este o formă de artă în care comunicarea este foarte importantă, pentru a putea modela expresia muzicală.

În plus, experiența de a dirija un cor și de a lucra cu membrii săi pentru a atinge un obiectiv comun este profund satisfăcătoare și inspiratoare pentru mine. Este o modalitate minunată de a împărtăși pasiunea pentru muzică, deopotrivă cu cei care o interpretează și cu cei care o ascultă. Ca să mă exprim poetic: sintetizez, selectez, solicit, dăruiesc.

3. **Cum a fost când ai preluat corul Euphonia … greu , ușor?**

Preluarea corului Euphonia a fost o experiență provocatoare, dar și extrem de gratifiantă. A fost o provocare să mă adaptez la dinamica și la stilul propriu al corului, să mă asigur că membrii sunt motivați și implicați în procesul muzical și să coordonez aspecte legate de repertoriu, repetiții și concerte. A ajutat mult faptul că am fost membru al acestei corale din anul 1998. Am fost susținut de o echipă minunată de membri ai corului, ceea ce a făcut tranziția mult mai ușoară. De asemenea, bucuria de a lucra cu oameni talentați și pasionați de muzică a făcut ca întregul proces să fie unul plin de satisfacții.

În final, chiar dacă a fost o provocare, preluarea corului Euphonia a fost o experiență de învățare valoroasă și o oportunitate de a crește ca dirijor și lider.

4. **Ce înseamnă pregătirea unui repertoriu? Ai autori preferați, un anume gen?**

Pregătirea unui repertoriu pentru un cor implică selectarea și studierea pieselor muzicale care vor fi interpretate în cadrul concertelor sau evenimentelor. Acest proces poate include analiza partiturilor, studiul detaliat al stilului muzical specific fiecărei piese, precum și repetiții intensive pentru a obține o interpretare de calitate.

În ceea ce privește autorii preferați sau genurile muzicale, preferințele pot varia în funcție de stilul și de interesele personale ale dirijorului și ale membrilor corului. Unii dirijori pot prefera muzica clasică sau corală tradițională, în timp ce alții pot fi atrași de muzica contemporană sau de alte genuri precum jazz-ul sau muzica gospel.

Personal, am o apreciere pentru diversitatea muzicală și îmi place să explorez diferite genuri și stiluri în pregătirea repertoriului. De la muzica clasică la aranjamente moderne și populare, cred că fiecare gen muzical aduce ceva unic și valoros în experiența corală.

5. **Cum ar arăta un scurt profil al Corului Euphonia în forma lui actuală?**

Corul Euphonia este o comunitate muzicală vibrantă și diversă, formată din membri pasionați de muzică și de performanță corală. Cu o istorie bogată și o tradiție de excelență, Euphonia reprezintă un amestec armonios de voci talentate și devotament pentru arta corală.

În forma sa actuală, corul Euphonia este compus din 20 de membri, cu vârste variate. Această diversitate în vârstă și experiență aduce o bogăție de perspectivă și talent în cadrul corului.

Euphonia se distinge prin interpretări muzicale de înaltă calitate și prin explorarea unui repertoriu variat, care include piese clasice, contemporane și populare din diverse genuri

muzicale. Sub îndrumare atentă, corul se angajează în repetiții intensive și în activități de dezvoltare vocală pentru a atinge standardele sale ridicate de performanță.

Cu un program de concerte regulat și participări la evenimente comunitare, corul Euphonia aduce bucurie și inspirație publicului său, reprezentând o sursă de mândrie pentru Râmnicu Vâlcea.

6. **Cele mai frumoase momente, cele mai mari emoții… în calitate de dirijor.**

În calitate de dirijor, am avut privilegiul să trăiesc multe momente minunate și să experimentez emoții puternice în timpul interpretării muzicii alături de membrii corului. Iată câteva:

1. *Concertele* ... momentul în care corul urcă pe scenă în fața publicului să interpreteze cu pasiune și măiestrie piesele pregătite este întotdeauna special. Energiile și emoțiile de dinaintea fiecărui concert sunt unice, chiar dacă noi, ca ansamblu, cor și dirijor, facem asta de foarte mulți ani. Mă bucur să afirm că funcționăm ca un tot, un organism ce stă mereu în slujba marii arte – muzica, pentru a o transmite către onoratul public. Fără emoție, fără empatie, fără crearea unei conexiuni – nu ne-am putea numi artiști. Astfel, de fiecare dată, creăm împreună muzică, pentru a o dărui tuturor.

2. *Experiențele de colaborare*... colaborarea cu alte coruri sau cu artiști invitați poate aduce momente magice. Lucrul împreună pentru a crea ceva frumos, unind voci și talente diferite este o experiență deosebită.

3. *Reacțiile publicului*... când audiența răspunde cu aplauze, strigăte de încântare sau chiar lacrimi în ochi la interpretarea pieselor, simți că muzica și-a îndeplinit menirea - a reușit să atingă inimile și cumva, parcă printr-o magie, a transformat în bine starea celor care au ascultat-o.

4. *Evoluția membrilor corului*:...văd o mare bucurie și mândrie în ochii membrilor corului de fiecare dată când realizează progresul făcut – abordează cu mai multă încredere în forțele proprii unele partituri solicitante din punct de vedere tehnic vocal și, personal, apreciez la colegii mei modalitatea prin care reușesc de fiecare dată să se capaciteze în grad maxim pentru un concert. Observându-le evoluția și bucuria în timpul repetițiilor și concertelor, simt că munca mea ca dirijor este cu adevărat valoroasă.

Toate aceste momente sunt doar câteva exemple dintr-o experiență minunată și bogată ca dirijor, iar emoțiile pe care le aduc nu se pot compara cu nimic altceva.

7. **Proiecte de viitor…**

1. Explorarea unor repertorii noi: Intenționez să continui să explorez și să abordez repertorii noi și variate, inclusiv lucrări clasice, contemporane și populare. Acest lucru va aduce o diversitate muzicală și o provocare continuă pentru membrii corului și pentru mine ca dirijor.

2. Colaborări și proiecte comunitare: Vreau să dezvolt colaborări cu alte coruri sau artiști și să participăm la proiecte comunitare și evenimente culturale. Aceste colaborări pot

aduce noi perspective și experiențe interesante pentru cor și pentru publicul nostru.

3. Educație și formare continuă: Îmi propun să continuu să investesc în educația și formarea membrilor corului în tehnica vocală, interpretare și înțelegerea muzicii. Prin organizarea de workshop-uri și seminarii și prin încurajarea participării la evenimente muzicale și concursuri, dorim să ne îmbunătățim continuu abilitățile și să ne dezvoltăm ca artiști.

4. Concerte și turnee: Planificăm să organizăm mai multe concerte și să explorăm posibilitatea de a participa la turnee în alte orașe sau țări. Aceste oportunități ne vor permite să împărtășim pasiunea noastră pentru muzică cu un public mai larg și să ne îmbogățim experiența ca interpreți.

Acestea sunt doar câteva dintre proiectele pe care le am în vedere pentru viitor și sunt entuziasmat să văd cum vor evolua, eu asigurându-mă permanent că voi contribui la creșterea și succesul corului în continuare.

Alte lucruri de spus

1. Angajamentul față de muzică: Muzica este o sursă de bucurie și inspirație pentru noi toți, iar angajamentul față de muzică este esențial pentru a atinge excelența în interpretare. Să ne dedicăm timp și energie învățării și perfecționării muzicii este un aspect fundamental al călătoriei noastre ca interpreți.

2. Colaborarea și respectul: În cadrul oricărui ansamblu, colaborarea și respectul reciproc sunt fundamentale pentru a construi o experiență muzicală plină de împlinire și satisfacție. Să ne sprijinim unii pe alții, să ascultăm cu atenție și să ne susținem în timpul repetițiilor și al concertelor – reprezintă crezul nostru artistic.

3. Explorarea și inovația: Să menținem deschiderea către explorarea și experimentarea noilor idei și abordări muzicale. Inovația ne poate aduce noi perspective și oportunități de creștere și dezvoltare ca interpreți și ca grup coral.

4. Bucuria și pasiunea pentru muzică: Să nu uităm niciodată să ne bucurăm de muzică și să cultivăm pasiunea pentru ceea ce facem. Aceste atribute se reflectă în interpretarea noastră și ne conectează cu publicul într-un mod profund și autentic.

Prin urmare, să ne angajăm să fim dedicați, colaborativi, inovatori în călătoria noastră muzicală împreună. Acesta este drumul către excelență și către o experiență muzicală minunată pentru noi și pentru cei din jurul nostru.

Interviu realizat de:

prof. Augustina-Sanda CONSTANTINESCU

Festivalul "TINERE TALENTE", ediția cu numărul 44

BUCURIA ÎNTÂLNIRII CU VALORI CERTE

În țară sunt organizate mai mereu concursuri pentru tinerii iubitori de învățătură, declanșând atât preocuparea organizatorilor și examinatorilor, cât și interesul părinților tot mai implicați și cu ambiții pentru copiii lor, dar mai ales emulație în rândul tinerilor cu vocație pentru afirmarea într-un anumit domeniu.

Desigur, palmaresul înregistrat reprezintă o frumoasă carte de vizită și un atu important in CV-ul individual, de care se ține seamă tot mai mult în carieră, precum și o experiență valoroasă pentru ceea ce înseamnă confruntarea onestă a celor mai buni, în orice împrejurare.

Născut cu 44 ani în urmă, Festivalul „Tinere Talente" de la Râmnicu Vâlcea a vizat, de la început altceva și anume nu competiția ambițioasă, ci etalarea valorilor într-un cadru propice, festiv și deconectant.

Ca să se ajungă aici a fost necesară întotdeauna o intensă și serioasă muncă de selecție, desfășurată cu mult înaintea evenimentului, pretutindeni acolo unde, în țară, există copii talentați, remarcați la concursuri muzicale de gen.

Intr-un remember plin de recunoștință, amintim aici și mereu pe unul dintre susținătorii vieții muzicale vâlcene și tinerilor muzicieni: entuziast, altruist și de înalt

profesionalism – profesoara Irina Șațchi.

În același spirit de recunoștință, amintim faptul că, la început, selecția pentru festival a tinerilor era asigurată de maestrul Alfred Hofman, reputat muzicolog, selecție cultivată și promovată asiduu de doamna Rodica Sava pe undele Radioului Național, și, de asemenea, faptul că o astfel de selecție este asigurată de ani buni de doamna dr. Ilinca Dumitrescu, pianistă solistă concertistă, muzicolog, inițiatoarea Concursului Național „Ion Dumitrescu". Cu profesionalismul și exigența binecunoscute, cu o carieră muzicală de mare succes intern și internațional, domnia sa păstrează foarte sus ștacheta valorii selecției și asigură un interes sporit pentru prezența tinerilor în festival.

La rândul său, doamna profesoară Mihaela Tomescu, președintă a Fundației Culturale „Remember Enescu", a acordat tinerilor aleși, girul prezenței de succes pe scena de concert a Filarmonicii „Ion Dumitrescu" din Râmnicu Vâlcea. Festivalul contează, de asemenea, pe aportul profesional al doamnei Laura Ana Mânzat, compozitor și realizator de emisiuni de specialitate la postul național România Muzical.

Organizarea festivalului revine de un deceniu Filarmonicii „Ion Dumitrescu", cea care a întregistrat cu brevet la OSIM Festivalul „Tinere Talente". Întreaga echipă de muzicieni și tehnicieni a instituției, în frunte cu managerul prof. Petruț Constantinescu a avut grijă să creeze cele mai bune condiții pentru eveniment, la aceasta un rol important avându-l și Primăria municipiului Râmnicu Vâlcea, finanțatorul instituției.

În buna tradiție a edițiilor precedente, festivalulul a fost structurat în trei părți. Duminică, 12 mai 2024, dimineața, doamna prof. Augustina Sanda Constantinescu, membru fondator, a prezentat „Talente în devenire", în care au evoluat elevi de la Liceul de Arte „Victor Giuleanu" din Râmnicu Vâlcea (cu note speciale de remarcă, între alții, pentru Lisa Ciuculescu – pian, Alexandra Petrică – nai, Ioan Cristian Modrescu - clarinet) și Liceul de Arte „Dinu Lipatti" din Pitești (soprana Izabela Călina).

Menționez aici cu mâhnire prezența precară a profesorilor și elevilor de la Liceul de Arte „Victor Giuleanu" din Râmnicu Vâlcea, care, dincolo de cei aflați meritoriu în program, însoțiți de profesorii lor – mereu aceiași la orice manifestare de gen, nu au onorat nici de această dată festivalul, așa cum remarcăm, de altfel, aceeași absență, aceeași indiferență față de concertele și recitalurile filarmonicii. Iar aceasta nu se întâmplă de azi, de ieri, dar nu dă de gândit celor care ar trebui să aibă responsabilitate și în direcția cultivării respectului față de calitatea de spectator.

In partea a doua a dimineții am audiat, în prezentarea doamnei prof. Alexandra Nechita, Director al Școlii gimnaziale de arte nr. 4, București, o serie de laureați cu premiul I ai Concursului Național „Ion Dumitrescu", ediția 2024. Au fost tinerii Carolina Mardare – pian, din Galați, Eliza Vișan, Ștefan Leonard Țâcu, Ana Sofia Cherecheș – pian și Aura Maria Șerban – nai, din București, Sebastian Căprariu – Minescu și Luca Andrei Vulpe –pian, din Ploiești, precum și trioul Elis Ionuț Gheorghe – vioară, Ionel Sebastian Croitoru – vioară și Călin Nechita – pian, din Râmnicu Vâlcea, care au fost apreciați pentru seriozitatea cu care s-au pregătit pentru acest moment.

O noutate pe scena festivalului a fost prezența unei formații corale: Grupului vocal „Crai Nou" de la Liceul vocațional de muzică „Tudor Ciortea" din Brașov, sub îndrumarea prof. Asineta Grămadă, cu un repertoriu coral românesc.

Seara zilei de 13 mai a fost pregătită pentru „Tinere talente în recital". Distinsul muzician dr. Vasile Macovei fagotist concertist și rafinat poet, a avut misiunea de a prefața un program variat, insistând cu inspirație asupra a două episoade, de asemenea, cu caracter de noutate în festival. Este vorba despre momentul coregrafic susținut de Maia Elena Cojocaru și

Maria Novac, eleve ale „Școlii de balet central” din Râmnicu Vâlcea , îndrumate de prof. Lorena Negrea și de prof. Mihai Mezei, care au entuziasmat publicul cu prestația lor artistică. Cealaltă surpriză, îndelung aplaudată, a fost ocazionată de „Trio Mundis” format din: Eduard Ene - flaut, Dorotheea Cojocaru – oboi și Andrei Lupu – fagot, studenți ai Academiei de Muzică „George Enescu” din Iași, îndrumați de prof. univ. George Hariton.

Prezentarea celei de-a doua părți a programului serii a revenit neobositei căutătoare de tinere talente, cu o remarcabilă disponibilitate de a răspunde selecției de valori și pentru Festivalul de la Râmnicu Vâlcea, doamna prof. Mihaela Tomescu, președintă a Fundației „Remember Enescu”. Au evoluat cu succes pe scena filarmonicii elevi ai Colegiului Național de Muzica „George Enescu” din București: Damian Ciortan, Dragoș Obadă, Anita Stoica - pian, Sabina Ițcuș - flaut și Olivia Oprea - soprană.

Seara de luni, consacrată prin tradiție concertelor filarmonicii vâlcene, a fost dedicată pe data de 13 mai 2024 unui autentic „Concert de Gală” pe care l-a prezentat cu binecunoscutu-i farmec maestra Ilinca Dumitrescu, Președintă a festivalului. A fost o șansă pentru publicul meloman vâlcean, care, ca de obicei, a umplut sala, să asculte orchestra filarmonicii, sub bagheta tânărului maestru Tiberiu Dragoș Oprea, puternic implicat în reușita artistică a întregului program, și cinci tineri virtuozi cărora să le ovaționeze prestația strălucită: Mihai Mangâr, elev în clasa a XI-a la Liceul Republican de Muzică „Ciprian Porumbescu” din Chișinău, care a interpretat cu sensibilitate și maturitate Poemul op. 25 pentru vioară și orchestră de Ernest Chausson; Maria Cazacu – soprană, elevă în clasa a XII-a la Liceul Național de Arte „Dinu Lipatti” din București și Marco Solinas – bariton, student în anul al II-lea la Conservatorul „Luigi Canepa” din Sassari, Italia, care s-a distins atât individual, cât și în duet, interpretând piese de Mozart și Rossini; Vlad Oberșterescu – clarinet, elev în clasa a noua la Liceul de Artă „Ion Vidu” din Timișoara, care a interpretat cu strălucire Concertino pentru clarinet și orchestră de Karl Maria Von Weber; Inya Cutova – pian, elevă în clasa a VIII-a la Colegiul Național de Arte „Regina Maria” din Constanța, care a susținut cu inteligență și aplomb partitura solistică din Concertul în la minor pentru pian și orchestră de Edward Grieg.

Ca de fiecare dată, toți tinerii prezenți la festival au primit diplome, iar pentru Concertul de Gală au oferit distincții protagoniștilor: Filarmonica Ion Dumitrescu, Rotary Club Râmnicu Vâlcea, Rotary Club Râmnicu Vâlcea „Cozia”, FAIR Media Sind, „Diana”, „Nurvil”, „Medicalma Vision” și „In Memoriam Rodica Sava”.

A fost o ediție plină de prospețime și de surprize, care a antrenat energii și talente într-o remarcabilă desfășurare de forțe artistice și administrative.

O dovadă în plus că municipiul Râmnicu Vâlcea reprezintă un punct de reper pentru viața muzicală a țării, un loc de unde își iau zborul spre zări de glorie mondială tineri muzicieni români talentați, susținuți și prețuiți.

Dorel **CONSTANTINESCU**

LICEUL DE ARTE
„VICTOR GIULEANU"
RÂMNICU VÂLCEA
OFERTĂ EDUCAȚIONALĂ
FUNDAȚIA
MITICĂ CRĂCIUNESCU

SEILER

FILARMONICA
"Ion Dumitrescu"
STAGIUNEA 2023-2024
Nurvil

FILARMONICA
"Ion Dumitrescu"
STAGIUNEA 2023-2024

De la Râmnicu Vâlcea la Matera
călător printre tinerele talente internaționale

Dacă pe 12-13 mai, la Râmnicu Vâlcea, Filarmonica "Ion Dumitrescu" organiza ediția a 44-a a Festivalului „Tinere Talente", câteva zile mai târziu, pe 24 mai, onoram cu bucurie invitația de a participa în calitate de „jurat" (și reprezentant al filarmonicii vâlcene) la Concursul Internațional „Music for Young". Organizat de Asociația LAMS Matera împreună cu Primăria superbei așezări din Regiunea Basilicata, competiția ajunsă la ediția a 24-a a avut peste 500 de tineri concurenți înscriși din toată Europa! Premiile atractive (Premiul I - 1000 euro, premiul II - 750 euro, Premiul III - 500 euro plus câte un concert pentru fiecare câștigător în cadrul stagiunii permanente a orchestrei din Matera), seriozitatea și tradiția concursului bine promovat, fascinantele împrejurimi (Puglia - Basilicata - Taranto) au atras numărul impresionant de tineri dornici de afirmare. Juriul alături de care am participat a fost prezidat de profesorul și pianistul Massimo Trotta de la Conservatorul din Salerno. Maestrul Giovanni Pompeo, dirijor cunoscut și de filarmonica noastră și apreciat la superlativ atunci când a fost la Râmnicu Vâlcea este, de fapt, „sufletul" organizării concursului, cel care conduce echipa de concurs, formată din profesori de muzică și tineri studenți care se comportă impecabil: sunt atenți la detalii și rezolvă orice problemă inerentă organizării unei competiții.

Am fost prezentat drept „oaspete de onoare" publicului numeros venit să îi asculte pe cei care s-au întrecut în gala finală. Formații de muzică de cameră, pianiști, violoncelişti și violoniști sau suflători, cu vârste între 14 și aproximativ 25 de ani au prezentat repertorii foarte variate, de la clasici la contemporani, toți reușind să smulgă aplauzele publicului entuziast care a avut posibilitatea să își aleagă preferatul, independent de decizia juriului.

Am avut privilegiul de a asculta opțional orice concurent, iar obligația profesională a

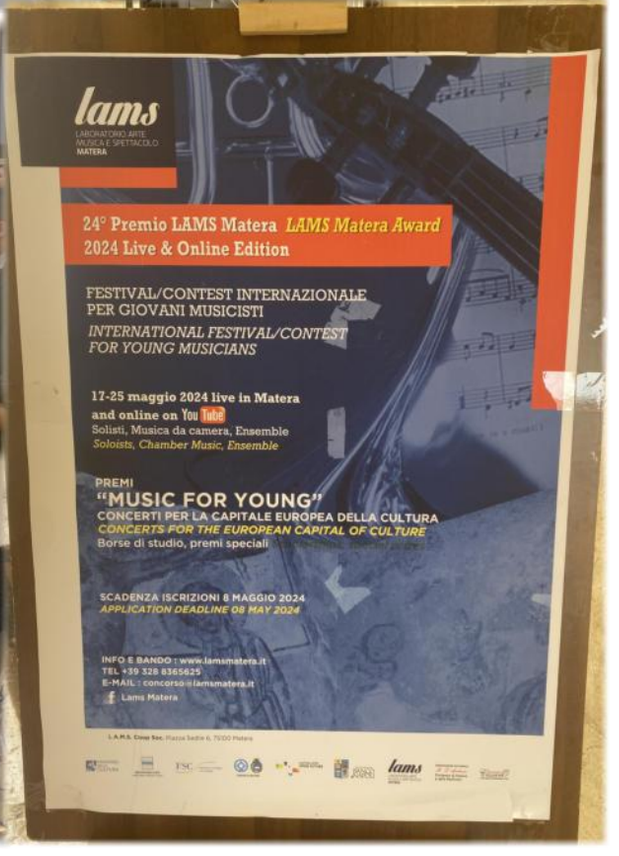

lams
LABORATORIO ARTE MUSICA E SPETTACOLO
MATERA
CONCERTO FINALE
24° PREMIO
LAMS MATERA
FESTIVAL/CONTEST
INTERNAZIONALE
PER GIOVANI
MUSICISTI
25 MAGGIO 2024
ORE 19:30
PALAZZO VICECONTE
MATERA

Premio LAMS Matera
LAMS Matera Award
CONCERTO FINALE
24° PREMIO
LAMS MATERA

lams
LABORATORIO ARTE MUSICA E SPETTACOLO
MATERA
24° Premio LAMS Matera LAMS Matera Award
2024 Live & Online Edition
FESTIVAL/CONTEST INTERNAZIONALE
PER GIOVANI MUSICISTI
INTERNATIONAL FESTIVAL/CONTEST
FOR YOUNG MUSICIANS
17-25 maggio 2024 live in Matera
and online on YouTube
Solisti, Musica da camera, Ensemble
Soloists, Chamber Music, Ensemble
PREMI
"MUSIC FOR YOUNG"
CONCERTI PER LA CAPITALE EUROPEA DELLA CULTURA
CONCERTS FOR THE EUROPEAN CAPITAL OF CULTURE
Borse di studio, premi speciali
SCADENZA ISCRIZIONI 8 MAGGIO 2024
APPLICATION DEADLINE 08 MAY 2024
INFO E BANDO : www.lamsmatera.it
TEL +39 328 8365625
E-MAIL : concorso@lamsmatera.it
Lams Matera

specialistului a fost doar în ziua finalei, când i-am „judecat” pe cei mai buni dintre cei buni. Acest avantaj mi-a permis să mă bucur de aproape două zile și, suplimentar vizitei la “Sassi di Matera”, am fost pentru câteva ore la Alberobello.

Dar să începem cu Matera, capitala culturii în 2019, un oraș spectaculos, se pare cel mai vechi oraș din lume locuit continuu, cu o vechime de peste 10.000 de ani. Orașul „sculptat în stâncă” este format dintr-o rețea de peșteri săpate și locuite încă din paleolitic. Până în jurul anului 1950, oamenii au locuit în acele peșteri alături de animalele lor și abia după ce guvernul a adoptat o lege care îi obliga pe locuitori să se mute în ”Noua Matera”, zona ”Sassi” a devenit turistică, fiind complet renovată și îngrijită din fonduri europene, în momentul de față fiind vizitată zilnic de mii de turiști care se bucură de arhitecturi unice. Există două zone: Sassi Barisano și Sassi Caveoso. Sassi Barisano este partea renovată, cu peșterile vechi în care au fost create spații de artă uimitoare, hoteluri de tip boutique și restaurante tradiționale.

În Sassi Caveoso există încă o imagine de ansamblu a vieților care au fost trăite aici cu ani în urmă. Din motive de siguranță, o serie de pesteri sunt inaccesibile. Totuși, se pot vizita unele peșteri, în mare parte neatinse din anii ’50, ceea ce este cu adevărat fascinant.

Zona renovată se poate vizita pe jos, la pas, degustând inegalabila cafea italiană sau produsele tradiționale din micile magazine amenajate peste tot și de unde poți lua sandvici-uri la prețuri rezonabile, dar excepțional pregătite cu pâine „lucană”, preparată pe loc. Pentru cei mai comozi sau cu dificultăți la deplasare, plimbarea se poate face cu niște „motorino” de tip tuk-tuk, cu un șofer și maxim 4 pasageri, foarte haioase, cu un coviltir de pânză contra razelor solare și care produc un zgomot specific anilor ‘70, mergând ușor pe străduțele înguste, ca un labirint, trecând pe sub arcade, pe lângă curți foarte mici, amenajate impecabil.

Sunt multe obiective tematice de vizitat, de la Biserica Sfânta Maria din

Idris, amplasată pe uriașa stâncă Monerrone, Muggia di Timone, Duomo, Pallazo Viceconte – locul de desfășurare a concursului LAMS, ediția de anul acesta, Palazzo Lanfranchi – una dintre cele mai populare galerii de artă, Muzeul Național de Arheologie, Biserica Purgatorio, Biserica Chiara până la Via del Corso sau Via Ridola, unde se află Museo Ridola, nenumărate gelaterii, cârciumioare pline de flori, magazine de suveniruri, magazine de vinuri și bineînțeles magazine „de firme” cunoscute sau mai puțin cunoscute.

Indiferent de locurile pe unde te plimbi, Italia are un farmec aparte, italienii sunt amabili, mâncarea este fenomenală, atmosfera e încântătoare atât dimineața în bărulețele de colț de stradă, unde se vinde „Corriere della Sera”, un amaro și un cappuccino, cât și după amiaza, când se adună oamenii de toate vârstele pentru ultimele „notizzie”, pentru o socializare relaxată, la o bere tradițională, la un Martini Secco sau la o înghețată fără egal, cum numai în Italia poți să mănânci....da, totul are un farmec aparte, italienii nu par a fi bolnavi, nu par a fi supărați, Matera după amiaza este spectaculoasă... soarele se stinge pe pietrele albe și mari, lumea mănâncă la terase, nu auzi muzică stridentă, nu există manele, nu auzi oameni vorbind tare, tinerii, chiar dacă trec în trupe uneori mai gălăgioase, nu deranjează, nu urlă, nu aruncă gunoaie și sticle... atmosfera este turistică, uneori aglomerată.... în orice caz... deosebită.

Matera are în jur de 60.000 de locuitori și se află la aproximativ 45 de minute de mers cu mașina de Bari, unde este și cel mai apropiat aeroport. Drumul expres de la Bari la Matera a fost făcut în doar trei ani....și este impecabil, fără taxă.

Scriam mai sus ca italienii sunt foarte amabili și, tratat ca „oaspete de onoare”, am avut surpriza ca în ziua liberă, duminică, atunci când pentru italieni familia este sfântă, să primesc chiar fără să solicit o mașina cu care să merg unde doresc, ca să nu mă plictisesc. M-am urcat la volan și am purces prin zona colinară lucană, pe niște drumuri line și aparent anoste, către orășelul unic în lume – Alberobello. Situat în inima renumitei Valle d‘Itria, orășelul are o arhitectură veche – casele Trulli – simbol al zonei Puglia, încadrate între plantațiile imense de măslini.

Căsuțele „Trulli”, albe, mici, din piatră, cu acoperișuri conice desenate fiecare cu însemne cu semnificații mistice, datează din secolul al XIX-lea, iar întregul oraș Alberobello este inclus în Patrimoniul UNESCO. Căsuțele sunt funcționale și în zilele noastre. În afară de cele efectiv locuite de familii,

unele sunt amenajate ca magazine, cabinete medicale, restaurante etc.

Am mers aproximativ 70 de kilometri de la Matera, până la Alberobello, trecând prin Nocci (un fel de Nuci – Nucșoara în traducere), o așezare agricolă, unde arhitecturile vechi pregătesc arhitectura ”Trulli Village”. Deși toate casele sunt scunde, dar cu acoperișul înalt, cea mai înaltă clădire este Biserica Sant’Antonio, construită în 1926, care are o cupolă de 21 de metri înălțime, fiind singura biserică care are cupolă în formă de trullo.

Aia Picola, partea veche a orașului, numără aproximativ 400 de căsuțe trulli. Rione Monti este partea turistică din Alberobello, iar Aia Picola a rămas partea autentică, tradițională a orașului unde în prezent încă locuiesc cca. 1.000 de oameni în căsuțe trulli.

În scurta plimbare de duminică, am avut norocul să surprind, vizual și sonor, o nuntă tradițională. Un alai spectaculos (foto) format din locuitori de toate vârstele care au mărșăluit acompaniați de o muzică superbă pornind din partea de jos a orașului către biserica de sus, îmbrăcați splendid, mergând la braț, cu copilași în cărucioare de lemn, cu steaguri vechi, exact ca în basmele medievale cu un farmec aparte.

Am revenit după amiază în Matera, fascinat de orășelul de poveste, am mai explorat încă o zonă materană bucurându-mă de aproximativ 7 km la pas și am rememorat atât orele de concurs, cât și plimbările celor două zile care, mi-aș fi dorit să fie o sută.

„Bella Italia” rămâne fascinantă, muzica încă se face cu plăcere, cu susținerea autorităților, se face și cu bani europeni, tinerii studiază muzica în timp ce în alte părți se poartă lupte de supraviețuire. Italia poate nu mai este ce a fost din multe puncte de vedere, pe alocuri se văd și urme lăsate de cei care o „vizitează” în alte scopuri, însă mai presus de orice, autenticitatea și romantismul unui popor „latin” de un pitoresc aparte, încă nu s-a pierdut.

M-am lăsat pierdut eu însă, cu mare plăcere, între tinere talente europene, între Sassi di Matera și Alberobello, în marea muzică ...în frumoasa și legendara Italie.

prof. *Petruț* CONSTANTINESCU

Vernisajul expoziției „Enigma. Victoria decriptării”

Într-o atmosferă plină de entuziasm și curiozitate, Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul” Vâlcea în parteneriat cu Institutul Polonez din București a inaugurat joi, 14 martie 2024, expoziția “Enigma. Victoria decriptării”, menită să celebreze nu doar o realizare istorică poloneză, ci și prietenia și cooperarea dintre națiunile noastre. Evenimentul a reunit personalități locale, pasionați de istorie și liceeni interesați de fascinanta poveste a mașinii Enigma și de rolul esențial pe care l-au avut criptografii polonezi în decriptarea codurilor germane în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

Expoziția aduce în prim-plan contribuția remarcabilă a matematicienilor polonezi Marian Rejewski, Jerzy Różycki și Henryk Zygalski care, prin ingeniozitatea și determinarea lor, au reușit să spargă codurile Enigma, obținând astfel un avantaj strategic crucial pentru Aliați. Vizitatorii au avut prilejul să afle detalii despre tehnicile de criptare și decriptare utilizate în timpul războiului prin intermediul celor 20 de planșe expuse. Acestea prezintă fotografii și reproduceri ale unor documente de arhivă care ilustrează complexitatea și importanța acestui act de decriptare. De asemenea, în partea a doua a evenimentului, s-a desfășurat un atelier interactiv dedicat elevilor având ca temă „Criptografia și matematica aplicată”.

În mijlocul publicului prezent s-au aflat și au susținut intervenții doamna Andra Bică, vicepreședintele Consiliului Județean Vâlcea, domnul Wojciech Mrozowski, director adjunct al Institutului Polonez din București și doamna Katarzyna Zalaszewska, coordonator de proiecte în cadrul aceleiași instituții.

Expoziția a fost deschisă publicului larg pe tot parcursul lunii aprilie, oferind o oportunitate unică de a explora un capitol notabil al istoriei moderne. În egală măsură, expoziția “Enigma. Victoria decriptării” amintește de puterea inteligenței umane și a colaborării internaționale, reprezentând o sursă de inspirație pentru viitoarele generații de cercetători.

***Alina* NICOLA**

1920
1928
1939

1939
1940

Evenimente culturale deosebite

De la întărirea coeziunii sociale și a identității comunitare, până la oferirea de oportunități educaționale și promovarea diversității, evenimentele culturale joacă un rol esențial în dezvoltarea comunităților. Prin susținerea și participarea activă la evenimentele culturale, oamenii pot contribui la crearea unui mediu vibrant, plin de culoare și emoție, benefic pentru o comunitate armonioasă. Amintim câteva dintre evenimentele organizate de Biblioteca Județeană "Antim Ivireanul" Vâlcea în prima jumătate a anului 2024:

15 ianuarie - ZIUA CULTURII NAȚIONALE, 174 de ani de la nașterea poetului Mihai Eminescu. „EminesCOOL influencer?". Cu acest prilej a avut loc o dezbatere susținută de voluntarii Europe Direct și de elevii clasei a IX-a E de la Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab", îndrumați de prof. Alina Mihăilescu. Organizator: Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul" Vâlcea.

24 ianuarie - La inițitiva și în prezența domnului Constantin Rădulescu, președintele Consiliului Județean Vâlcea, a avut loc evenimentul cultural „VÂLCEA, JUDEȚ VECHI"-„JUDEȚ DE UNIRE". La reuniunea organizată cu prilejul sărbătoririi Zilei Unirii Principatelor Române, au participat membrii Asociației „Seniorilor din Educație, Știință și Cultură" și voluntarii Centrului Europe Direct al Bibliotecii Județene „Antim Ivireanul" Vâlcea. În deschiderea evenimentului, Daria Ștefan, cursantă a Școlii Populare de Arte și Meserii Râmnicu Vâlcea, a intonat imnul național. Programul a mai cuprins o serie de intervenții de specialitate (prof. dr. Ionela Dinescu, Serviciul Județean Vâlcea al Arhivelor Naționale; prof. Carmen Matei (Asociația „Seniorilor din Educație Știință și Cultură), Ștefania Ungureanu (Consiliul Județean al Elevilor), precum și un moment artistic în interpretarea actorilor Radu Constantinov și Tudor Andronic (Teatrul „Anton Pann"). Cu acest prilej, publicul prezent a putut admira și o frumoasă expoziție de costume populare, realizată de Muzeul Județean „Aurelian Sacerdoțeanu" Vâlcea. Evenimentul cultural a fost moderat de domnul conf. univ. dr.

Remus Grigorescu, managerul Bibliotecii Județene „Antim Ivireanul” Vâlcea. Organizatori: Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul” Vâlcea, Școala Populară de Arte și Meserii, Teatrul „Anton Pann” și Muzeul Județean „Aurelian Sacerdoțeanu” Vâlcea.

6 martie - Recitalul muzical „Portativ de primăvară”, cu participarea tinerilor muzicieni de la Liceul de Arte „Victor Giuleanu” din Râmnicu Vâlcea. Programul a cuprins lucrări din repertoriul compozitorilor W. A. Mozart, G. Caccini, P. I. Tchaikovskiy, G. Teleman, F. Händel și F. Seitz. Organizatori: Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul” Vâlcea și Liceul de Arte „Victor Giuleanu” din Râmnicu Vâlcea.

21 martie - Recitalul de Muzică și Poezie „Vive la Francophonie!”. Au încântat publicul și au dăruit multă emoție: Corul „Euphonia” al Filarmonicii „Ion Dumitrescu”. Dirijor: Aurel Poenaru și actrița Lidia Stratulat. Tot cu acest prilej a fost lansată și Revista „Vitralii culturale” (Nr. 14), în prezentarea prof. Augustina - Sanda Constantinescu, apariție editorială editată de Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul” Vâlcea. Organizatori: Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul” Vâlcea și Filarmonica „Ion Dumitrescu.

26 martie 2024 - Recitalul muzical „Partituri prin martie”, susținut de artiștii Liceului de Arte „Victor Giuleanu”, îndrumați de prof. Julieta Bîțu, prof. Silvia Negură, prof. Ana Maria Pavel, prof. Valentin Țuca și prof. Anastasia Belinskaya. Publicul prezent a putut audia lucrări ale compozitorilor A. Vivaldi, J. S. Bach, R. Shumann, I. Dunaevski, W. A. Mozart, F. Carulli, G. F. Händel și F. Seitz. Organizatori: Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul” Vâlcea și Liceul de Arte „Victor Giuleanu”

9 aprilie - Un minunat „Aprilie cu bucurie”, recital muzical susținut de artiștii Liceului de Arte „Victor Giuleanu” din Râmnicu Vâlcea, sub îndrumarea prof. Galina Nemțanu, prof. Julieta Bîțu, prof. Cristiana Lazăr, prof. Silvia Negură, prof. Ana Maria Pavel și prof. Anastasya Belinskaya. Repertoriul a cuprins lucrări din creația compozitorilor: J. S. Bach, D. Kabalevski, A. Vivaldi. F. Carulli, Fr. Liszt, Ph. Telemann, Fr. Händel și D. Shostakovich. Organizatori: Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul” Vâlcea și Liceul de Arte „Victor Giuleanu” din Râmnicu Vâlcea.

19 aprilie – Recital instrumental susținut de Alina Nauncef - vioară, Alexandru Nauncef – vioară și Anca Preda – pian. Această minunată călătorie muzicală a cuprins lucrări ale compozitorilor: G. Enescu, H. Weniawski, C. Chaminade, M.T. von Paradis, D. Shostakowich și H. Sitt. Organizatori: Universitatea „Transilvania” din Brașov - Facultatea de Muzică, Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul” Vâlcea.

17 mai - Lansarea volumului de versuri „Cel mai frumos chip”, autoare Alina Elena Neagoe. Programul a cuprins intervenții susținute de prof. dr. Ion Predescu, critic literar, prof. dr. Mihaela Rădulescu, critic literar, Dumitru Zamfira, scriitor, un moment muzical (Ana-Maria Pavel, voce, Marius Pavel, vioară și Valentin Țuca, pian) și un moment poetic (Anca Olteanu și Gabriel Popescu, actori ai Teatrului Municipal „Ariel”). Organizator: Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul” Vâlcea.

***Corina* BEDREAGĂ**

ISSN 2559-7736
ISSN-L 2559-7736